

90 ГОЛОДОМОР
HOLODOMOR26 листопада о 16.00 запалить
у своєму вікні свічку пам'яті

Завтра зустрінемо разом!

Фото з архіву газети «Волинь».

У репертуарі Людмили Приходько – близько 170 ролей.

«У житті є завжди
радоці,
й у воєнному теж!»

Людмила Приходько з тих українок, які вміють вразити, полонити й залишитися в спогадах навіть при швидкоплинному знайомстві. Її знають і шанують як народну – ту, що вміє відчувати, зрозуміти й показати світло в темряві. Про себе вона каже, що є гайдамачкою по природі, бо звикла казати, що думає. Втім і на сцені, і в житті її слово виражене, глибоке й особливе

АНКЕТА ЧИТАЧА «ВОЛИНЬ»:

1. Прізвище, ім'я, по батькові, вік, професія (посада)... Приходько Людмила Іванівна, 77 років, народна артистка України.

2. Над усе на світі я люблю... життя. От зараз я люблю його, бо маємо такі ЗСУ, таких воїнів (хлопців і дівчат)! Є новини про перемогу в Херсоні, про звільнення міста від ворога. Почути це було для мене великим щастям!.. У житті є завжди радощі, й у воєнному теж! Звичайно, недобре, що вимикають світло, немає води. Але й це життя. Ми бачимо і те, як сходить сонце, як падає сніжок. Бачимо, як люди разом переживають.

3. Я шкодую, що... мені не 30. З цього віку мене стали називати «улюбленою актрисою» в Тернополі, а потім і в Луцьку. Це найвище звання, яке може бути. У нас така жорстока професія, що в кожному місті, театрі треба заново завойовувати глядача. Не розкажеш же, як ти грала десь до цього. Мені Бог дав таку можливість — ставати з часом улюбленою артисткою.

Продовження анкети — на с. 6

Хвала рукам, що пахнуть хлібом!

Слова щирої вдячності й теплих вітань адресуємо заслуженому працівникові сільського господарства України й просто щирій, щедрій і доброзичливій людині, керівникові ТзОВ «Городище»

Анатолієві НИКОНЬКУ.

Шановний Анатолію Олександровичу! Упродовж багатьох років Ви були безвідмовним меценатом усіх хороших справ у наших селах. Відколи почалася війна, Ви з честю продовжуєте бути хліборобом від Бога й добродійцем, постійно роблячи свій величезний внесок у Перемогу.

Заради безпеки наших діточок ми змушені облаштовувати в нашій школі бомбосховище, а Ви майже повністю профінансували ці роботи (із необхідних

800 000 гривень скерували 600 000).

Щиро вдячні Вам за чуйність і турботу, а з нагоди нещодавнього Дня працівників сільського господарства України сердечно вітаємо Вас і Ваш колектив із професійним святом! Будьте здорові, успішні, щасливі. Щедрих Вам врожаїв від рідної матінки-землі. Україна вистоїть із такими людьми, як Ви!

З повагою Тетяна ПАНАСЮК, староста Звиняченського старостинського округу, Людмила БІЛАНЧУК, директорка Звиняченського ліцею, педагогічний і батьківський колективи, громади сіл Звиняче й Красів.

■ Болить!

«Коли повідомили,
що загинув чоловік, у мене
телефон випав із рук,
а донька потрапила
в лікарню...»

Вдова Героя Івана Шишка – Оксана – каже, що її коханий не став чекати повістки, а одразу записався добровольцем захищати Україну. Інакше просто не могло бути, бо її чоловік над усе любив рідну землю і наголошував: «Якби мені навіть хтось сказав, що я загину, то все одно пішов би воювати»

Розповідь про сім'ю Героя — на с. 6-7

■ Неспокійні серця

Альона Максименко:
«Нас називали «баби-дури»
й «рівняння на красу»Волонтерок із ківерцівської «Станції добра»
знає вся передова фронту

Оксана КОВАЛЕНКО

На третій день війни зрозуміла, що треба діяти: з подругою Оленою Мороль вирішили організувати людей і повідомили в фейсбуці, що готуватимемо вареники на фронт, — пригадує, з чого все розпо-

стали питати, куди це все повезу. І я зв'язувалася з нашими хлопцями, які вже воювали на передовій (їх багато добровольцями пішло), а вони розповідали про інші потреби.

Час від часу у нас пора «загрузки». Це день, коли ми завантажуємося на передову. Звечора стягується на склад все, з усіх

« Домашнє! Це їхній ще один стимул після передиху йти й бабахати далі. »

чалосся, керівник станційників Альона Максименко. — Знайомі, які могли ліпити, дзвонили, а потім

куточків. По-перше, люди приносять посилки своїм чоловікам, братам, племінникам, похрес-

никам. По-друге, веземо багато коліс, якийсь мотор хлопцям і коробки з «НЗ»: труси-шкарпетки, мильно-брильне, їжу. На заморозці, наприклад, Віта Карпюк у нас. Їй допомагають батьки. Закупують рибу, курятину, великих свиней — робимо тушонки-паштети — все, що можемо.

У 5-літрове відро — на низ вареники, далі — пошарово смажена печінка, котлети, бендерки, відбивні, чебуреки. Отаких маємо 50 відер. Вкутуємо і веземо. Приїздимо — і та-дам! — хлопці розігривають домашнє. Іноді їдять зразу морожене. На це я без сліз дивитися не можу... Є таке, що відмовляються й кажуть, щоб везли тим, кому більше треба. А є інше: ти перекушуєш тим пірижком біля буса, а вони, пошарпані після боїв, йдуть у село колоною (їх тільки вивели на перепочинок) — і я пропоную: «Хлопці, будете?» А вони — одразу руками..., і ми витягаємо й витягаємо ті відра... Домашнє! Це їхній ще один стимул після передиху йти й бабахати далі. А для нас у «Станції добра» стимул — це вони, наші воїни!

Закінчення на с. 7

Більше публікацій — на сайті

VOLYN.COM.UA

Вітаємо!

25 листопада відзначає 80-річчя

Василь Андрійович
ЗАМЕЛЮК,

засновник та візцевий керівник Волинського автоцентру «КамАЗ», професіонал автомобільної справи, мудрий керівник та шанований колега.

З нагоди уродин колектив автоцентру складає ювіляру щиру шану та віншування довгих щасливих літ під мирним небом, в радощах та достатку!

Нехай сьогодні наші привітання
У серці Вашому залишать добрий слід!
Нехай зозуля Вам кує в діброві
багато добрих, мирних літ!
Нехай дарують весни вам зелені
із сонцем промені своїх чудес!
І посилає Вам благословення
Та щедрю благодать Господь з небес!
Щедрот без міри зичим не на рік,
На все життя бажаємо їх щиро!
Щоб довгим і щасливим був Ваш вік
З добром, любов'ю, радістю і миром!

Резонанс**30 років у декреті:
мати 19 дітей судиться
за збільшення пенсії**

Світлана Ковалевич із села Глинне Сарненського району Рівненської області звернулася до юристів, щоб відсудити у держави доплату в розмірі 13 000 гривень

Леонід ОЛІЙНИК

Мати-героїня, яка народила та виховала 19 дітей, у декреті вже 30 років. Адвокати, які займаються її справою, стверджують, що пані Світлана мала б отримувати від держави значно більше, ніж зараз.

«Успішний результат у справі не забариться... Неймовірно позитивна жінка, яка заряджає своєю умішкою всіх навколо», – зазначили захисники.

Про родину Ковалевич ми писали у вересні 2016-го у матеріалі «Якби мені ще одне життя, то я б хотів прожити його зі своєю дружиною». Шукайте цю статтю на сайті volyn.com.ua. А ще там знайдете замітку про те, що багатодітна мама з Глинного на запрошення Президента України брала участь у зйомці Новорічного привітання глави держави-2022. ■

Тільки факт

Нарешті офіційно: росія – держава-терорист. Резолюцію про це ухвалила Парламентська асамблея НАТО і закликала створити спеціальний Міжнародний трибунал. Делегації всіх 30 країн Північноатлантичного альянсу підтримали пропозиції нашої делегації. Такий трибунал дасть змогу засудити не тільки безпосередніх виконавців військових злочинів, а й вище керівництво російської федерації.

Злочин проти людяності**У СЕРЦІ МОЇМ
ДВА ЦВЯШКИ ЗАБИТО...**

Їх залишили своїми розповідями, коли відходили у засвіти, мої бабуся Орися Артемівна і дідусь Сергій Дмитрович. Зоставили, щоб молодше покоління знало, у якій диявольській кузні вони кувались, хто той диявол-коваль...

**Любов ХВЕНЬ, 1947 р.н.,
Харківська – Волинська області**

**ЦВЯШОК ПЕРШИЙ:
«ВСТАВАЙ, ГАЛЮ, СЕСТРУ
ЇСТИ...»**

У селі Високопілля, що на Харківщині, я народилась, там пройшли мої шкільні роки. Дореволюційне Високопілля – село вільне, козацьке, заможне. Селяни мали свої землі, одноосібно на них працювали, вміли добре господарювати. Від революції 1917 року мешканці села були не в захваті. Радянською владою були незадоволені. А коли почалась примусова колективізація, заможні селяни вчинили великий спротив. Та сили були нерівні, тож зрозуміло хто переміг.

Кінець 1932 року. Колективізацію було завершено. В результаті багато мешканців села, які відмовились вступити в колгосп, були розкуркулені і насильно вивезені до Сибіру... Жорстоким катком прокотилась колективізація і по великій сім'ї мого прадіда, Дмитра Клубаня... Прадід виростив великий сад, що став сенсом його життя, його великою любов'ю. І раптом все пішло шкереберть, все було пограбовано. Сім'ю прадіда розкуркулили, забрали землю, коней, реманент. Засумував старий, замкнувся в собі. Його душа не розуміла: що ж то і в ім'я чого коїться. Ліг у клуні, відмовився від їжі, пив тільки воду і згодом помер. Таким мовчазним і гордим був протест талановитого хлібороба.

Герої нашого часу**Вийняли 100 осколків,
підлікувався –
і знову на фронт!**

На початку серпня, на п'ятому місяці повномасштабного вторгнення росії в Україну, наша газета розповідала про Василя Пасевича із села Любешівська Воля Камінь-Каширського району. На той час він після поранення, яке одержав у бою поблизу села Берестове Бахмутського району на Донеччині, перебував у Волинській обласній клінічній лікарні, куди його доправили з Дніпра. Сто осколків витягли з його тіла хірурги. Вже тоді на запитання, чи повернеться до побратимів, сказав: «Підлікуюся – і знову на передову»

Катерина ЗУБЧУК

Ацими днями натрапила у фейсбуці на світлинку, на якій Олександр удвох із ще одним військовим. І лаконічний підпис: «Зустрілися друзі». А далі було наше спілкування. «Рада бачити вас здоровим. Ви вдома, чи, як і казали, підлікувалися – й до побратимів?» – написала у приваті. Й відповідь не забарилася: «Якраз у дорозі – їду вже на фронт. Дякую, що стежите за нами».

А я подякувала чоловікові за те, що відгукнувся, й додала: «Обіцяйте інтерв'ю (вже не в телефонному режимі і не з допомогою соцмереж, а

при зустрічі) після війни. Повертайтеся з Перемогою! Хай вас Бог береже!»...

Ми, звичайно ж, стежимо за тим, як складається доля наших героїв. Тим більш таких захисників, як Олександр Пасевич, на яких тримається Україна. Ще в травні 2014 року чоловік добровольцем пішов в АТО. І був на війні до 2019-го. Починав у 51-й бригаді, яку згодом було перейменовано на 14-ту. Приїжджав додому на декілька місяців до своєї сім'ї (з дружиною Наталією ростять доньку й сина), до батьків – і щоразу знову повертався до побратимів. Із рук тодішнього міністра оборони Степана Полторака одержав нагороду – орден «Знак пошани». А у липні цього року за особисту

«**Якраз у дорозі – їду вже на фронт. Дякую, що стежите за нами.**»

мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, за вірність військовій присязі він був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Про це Олександр дізнався із соцмереж, коли вже був у Волинській обласній клінічній лікарні.

Це було цьогорічного літа: мужній боєць Олександр Пасевич підняв національний прапор України в селі Кочубеївка на Миколаївщині.

– Саша, як тільки одужає, піде на передову. Не вагаючись, як і на початку війни, – говорила влітку при зустрічі дружина захисника. – «Бо хто, як не ми?» «Бо маленькі діти, а ворог близько...», – так казав Олександр. Для нього завжди найважливішим було, аби ті, з ким іде на бойове завдання, залишилися живі.

І знову пішов, бо не може бути осторонь, коли Україна в небезпеці. ■

**«Дитину згубила,
вдосвіта зварила»...**

Друкуючи сьогодні фрагмент із титанічної праці Почесного громадянина Волині, Луцька і Старовижівського району Андрія Бондарчука «Україна. Голодомор 1946–1947 років: Непокараний злочин, забуте добро» (2017), ми просимо вас прочитати цю книгу Людського Болю і Милосердя, а також запалити 26 листопада о 16:00 у своєму вікні свічку пам'яті у День сумної 90-ї річниці Голодомору в Україні

26 листопада о 16:00 запаліть у своєму вікні свічку пам'яті!

Мій дідусь, Сергій Клубань, у колгосп вступати категорично відмовився і був засланий в Сибір, а бабуся залишилась в селі з трьома маленькими дітьми. В 1932 році, з її слів, спеціальні бригади з представників влади почали забирати в селян продукти харчування та корів. Заходили на подвір'я, вигрібали все з комор, льохів, хлівів, нищпорили по хатах і клунях. Якщо на подвір'ях були стійки сіна, довгими і гострими металевими прутами наскрізь пронизували їх, щоб раптом люди не змогли в сіні приховати щось із їжі. Навіть землю перекопували в підозрілих місцях, шукаючи сховане.

Село було приречене на вимирання. Першими почали від голоду пухнути і помирати маленькі діти, старі і немічні люди. Потім почали вимирати цілими сім'ями. Весною 1933 року бабуся втратила найменшого сина Митька, а двох старших дітей врятувала, годуючи їх жолудями. Голод шаленів. Люди помирали навіть на вулицях, просто ідучи, падали і вже не встава-

ли. Кожних два дні їздили спеціальні бригади, збирали мертвих і вивозили за межі села.

В селі траплялись випадки людодіства. Із спогадів бабусі, недалекий сусід, дружина якого померла від голоду, забив свою маленьку дитину, варив і їв її. Сусідка, зайшовши до нього, побачила це і сповістила міліцію. Людоїда засудили на 25 років позбавлення волі. Відбувши покарання, він повернувся до села. Жив самотньо, селяни уникали спілкування з ним. Випадки людодіства на території Харківщини і Полтавщини були непоодинокі, навіть пісню про це склали. Сумну, жальливую.

Ця пісня назавжди запам'яталася мені, хоч я не була свідком Голодомору... Пам'ятаю дві сусідки. Розмовляли, згадуючи голод 1932–1933 років, співали таких тужливих пісень, аж серце крапало. В одній з пісень говорилось про те, що мати «дитину згубила, вдосвіта зварила» і кликала старшу дочку: «Вставай, Галю, сестру їсти». Співали і плакали, співали і

плакали, згадуючи замордованих своїх померлих дітей.

У мене, тоді підлітка, серце ніби зупинялось від слів цієї пісні. Я плакала і просила не співати її більше ніколи... Бо це неможливо було слухати.

**ЦВЯШОК ДРУГИЙ:
«ДІДУСЕВІ СЛЬОЗИ...»**

Ще не загоїлись душевні рани моїх земляків, спричинені жакіттям Голодомору 1932–1933

«**Недалекий сусід, дружина якого померла від голоду, забив свою маленьку дитину, варив і їв її.**»

рр., ще не оплакала Слобідська Україна померлих дітей своїх, а вже нові випробування очікували на них. Війна 1941–1945 рр. залишила гіркий слід у долях моїх односельців. Більша частина нашого села була спалена фашистськими загарбниками, коли вони відступали.

Смолоскипами палали добротні хати козацького села. Позбавлені житла, селяни масово рили землянки і жили в них роками, страждаючи від розпачу і холоду. В землянках і застав їх післявоєнний Голодомор. 1946 рік був посушливим і неврожайним, та не настільки, щоб потерпати від голоду. Непосильні державні хлібозаготівлі стали основною причиною голоду.

Мої дідусь і батько, як і багато односельців, їздили в Західну Україну, зокрема на Волинь, щоб придбати продукти харчування і не дати загинути сім'ї. Розповідали, що волиняни із розумінням і співчуттям ставились до них, годували їх, впускали переночувати. Пригадую розповідь дідуся Клубаня Сергія Дмитровича. Отаборившись за якимось селом, чоловіки варили суп. Місцеві діти, які пасли корів, підійшли до них, стали розпитувати про їхнє життя, чому вони покинули свої домівки. Поцікавились, чому ж то той суп лише на якомусь зіллі, без картоплі, без засмажки, на одній воді. Побігли до села, принесли хліба, сала, молока – ще й побажали: «Здорові їжте!». Зі сльозами на очах дідусь розповідав про цю доброту дитячих душ.

...Зворушена, що в Західній Україні братів-українців зі

Слобожанщини розуміли, співчували їм і ділилися з ними хлібом-сіллю, хатнім теплом, увагою. Добре, що в Луцьку з'явився пам'ятник Християнському милосердю рятівників від поряткованих. Низький уклін їм за доброту, людяність, милосердя.
м. Луцьк. ■

■ 3 перших вуст

«Який у нас народ! Готові віддати останнє. Готові стояти до останнього...»

Звернення Президента України з нагоди Дня Гідності та Свободи

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ

Фото із сайту president.gov.ua.

«Ми все подолаємо. Пересилимо. Переживемо. Переможемо!»

Шановні громадяни України!

Ми відзначаємо сьогодні День Гідності та Свободи. Свято, яке показує, що для нас гідність і свобода – це свято.

Дорогий народе!

Ці слова я казав на цьому ж місці у цей же день рівно рік тому. Що відтоді змінилося? Чимало. В нашій країні, Європі й усьому світі. Але дещо лишається незмінним. Це відповідь на питання, хто такі українці і що для нас головне. Дві цінності, нерозривно сплетені, як правий і лівий береги Дніпра. Як синій і жовтий кольори. Як слова Чубинського й музика Вербицького. Як дві нитки візерунка на вишиванці, де зашифровано наш генетичний код. Це гідність і свобода.

Ми завжди про це пам'ятали й не маємо права забути. Завжди це цінували й не маємо страху захищати. Ми завжди знали, чого хочемо. А цього року всі дізналися, що ми можемо. Це побачили друзі й вороги. Союзники й партнери. Переконалися ми самі. Хтось – укотре. Дехто – вперше. Але всі разом ми довели й продовжуємо доводити, що гідність і свобода для нас – свято. Це залишилося незмінним. І всі побачили, на що здатні українці.

Усі побачили, які в нас захисники й захисниці. Як можна дати відсіч одній із найбільших армій світу й

ський безпілотник банкою консервації. Дати окупантам насіння, щоб на місці, де вони згинуть, соняшники проросли.

І всі побачили, які в нас лікарі, пожежники, рятувальники, залізничники, енергетики, фермери. Як можна бути на чергуванні кілька тижнів поспіль. Витягати з поля бою десятки поранених. Оперувати під бомбами й кулями. Під бомбами й кулями провести посівну та зібрати врожай. Читати лекції студентам онлайн, в

шиють армійські черевики. Дизайнери жіночих суконь – бронезилети. Виробник садових меблів виготовляє їжаки. Зіркова модель готує їжу для бійців і біженців. Телеведуча робить «Бандера-смузі». Доктор наук сортує «гуманітарку» в Польщі. А оперний співак евакує на своєму авто сотні людей.

Усі побачили, які в нас діти. Як вони відмовляються від смартфонів і гаджетів, щоб передати кошти на армію. Як мийуть машини та продають малюнки, збираючи на ЗСУ. Як хлопчик втікає з дому, щоб записатись у ТрО. Як дівчинка з простріленими ногами 15 кілометрів веде авто, щоб вивезти чотирьох поранених дорослих.

Усі побачили, який у нас народ! Готові віддати останнє. Готові стояти до останнього. Не втратили гідності. Мужності. Віри в себе. І об'єдналися. Щоб не втратити волю. Не втратити незалежність. Не втратити Україну.

Можемо залишитися без грошей. Без бензину. Без гарячої води. Без світла. Але не без волі. І це залишається незмінним.

Так, ми заплатили й продовжуємо платити за свободу дуже велику ціну. І ніколи не забудемо всіх, хто віддав за Україну своє життя. І ніколи не пробачимо всім, хто позбавив їх життя й хотів позбавити нас волі. Але головне, що це нікому не вдалось і ніколи не вдасться.

Дорогий народе!

Ці слова я казав на цьому ж місці у цей же день рівно рік тому. Що відтоді змінилося? Чимало. На нашій землі з'явилися воронки. У наших містах і селах – блокости та їжаки. На наших вулицях буває темно. У наших домівках буває холодно. Змін багато, але вони не змінили найголовнішого. Бо найголовніше – не ззовні, а всередині. І це залишається незмінним. І тому ми витримаємо. Ми вистоїмо.

Всі. Різні. Але українці й українки. Захисники й захисниці. Всі, хто знає: треба бути гідним, а не здаватися. Бо здаються українці не звикли. Тому що мають гідність. А тому – свободу!

Це залишається незмінним. Ми все подолаємо. Пересилимо. Переживемо. Переможемо!

І в День Гідності та Свободи зберемося на майдані Незалежності. Там, де завжди захищали гідність і свободу. На граніті, на барикадах під час Помаранчевої революції та Революції гідності. Там, де ми відзначали 30-річчя Незалежності України. І там, де ми відзначимо День Перемоги України. У мирному Києві, у мирній Україні я скажу про важливе. Про головне. Те, що лишилося незмінним. І залишиться незмінним.

Слава Україні! ■

«У кожному селі варили борщі в банках і закривали тушкованку на фронт, бо ми згоріли б від сорому, якби наші воїни їли прострочені пайки, як орки.»

стати однією з найкращих армій світу. Хтось скаже: звучить гучно. Так. Наше військо звучить гучно. І останні вісім років. І останні дев'ять місяців. Коли до загартованих бійців приєднуються музиканти, актори, олімпійські чемпіони, айтівці, науковці, бізнесмени. Сотні тисяч українців, які не сіли в літак, а стали в чергу до військомату. І пліч-о-пліч стали на захист нашої мрії. Навіки вільної України.

І всі побачили, на що здатні наші цивільні. Всі побачили, які в нас громадяни! Як можна ставати живою стіною на шляху військових колон окупанта, голіроч спляти й розвертати ворожі танки й БТРи. Попри постріли та шумові гранати виходити на мітинги в окупації. Берегти український прапор і дочекатися ЗСУ. Затопити своє село, щоб не дати оркуам проходу на Київ. Збити росій-

окопі. Отримати диплом бакалавра онлайн, в окопі.

Усі побачили, які в нас волонтери й небайдужі люди. Як можна за лічені години зібрати на безпілотники, швидкі, оптику, на тепловізори. Як дістати все. Купити все. Привезти все. А потім дістати, купити й привезти знову, бо це було не все. І в кожному селі варили борщі в банках і закривали тушкованку на фронт, бо ми згоріли б від сорому, якби наші воїни їли прострочені пайки, як орки.

Ми готові віддати останнє, щоб український воїн виглядав гідно. Воював гідно. Перемагав гідно. І всі побачили, який у нас бізнес. Не олігархи, а сучасний, креативний, людяний і відповідальний бізнес. Як можна свій офіс, готель чи спортзал перетворити на прихисток для переселенців. Як бренди модного взуття

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Андрій ТОЛСТОКОРОВ – боєць із міста Луцька;
Віталій КАЛАШНИКОВ – боєць із села Залісоче, що на Ківерцівщині;
Іван РЯБИЙ – боєць із села Овадне, що на Володимирщині;
Володимир ПОЛІХА – боєць із міста Нововолинська;
Віктор ГЛИНЮК – боєць із міста Нововолинська;
Роман ГРИЦЮК – боєць із міста Луцька;
Віктор КРУТІЙ – боєць із села Поромів, що на Іваничівщині;
Віктор ЧИРКО – боєць із села Личани, що на Ківерцівщині;
Віктор АНЧЕНКО – боєць із міста Луцька;
Сергій ІВАНІСІК – боєць із села Люб'язь, що на Любешівщині;
Михайло ФЕДОРІЩЕВ – боєць із села Бірки, що на Любешівщині;
Сергій ШЕВЧУК – боєць із села Шкrobi, що на Старовижівщині;
Микола КРАСІВОВ – військовослужбовець, який народився у селищі Колки, що на Маневиччині (проживав і служив на Закарпатті);
Валерій ЮЩИК – боєць із села Переславичі, що на Іваничівщині;
Роман УЛІТОВСЬКИЙ – військовослужбовець родом із селища Торчин Луцького району (проживав і служив на Львівщині);
Андрій ГНАТЮК – боєць із селища Люблинець Ковельського району.

Погляд

Алла ЛІСОВА,
редактор відділу економіки
газети «Волинь»

А вам доводилося вибирати попіл з грубки?

Колишні зими були значно лютішими, ніж тепер. Вже на Покрову стежки присипало снігом і доводилося шукати рукавички. А «Михайло, приїхавши на білому коні», приносив нам, сільським дітям, справжню втіху, вкриваючи ковзанки льодом. І вже грудневої пори зазвичай доводилося долати хуртовинні замети, добираючись через поле за три кілометри в середню школу сусіднього села

Отоді й по-особливому цінувалися теплі батареї (нова школа, збудована в 1976 році, мала вже парове опалення), біля яких на перервах вмошувалися дівчата. А після повернення до хати відразу хотілося притулитися до грубки. Та для цього нерідко, якщо не було нікого зі старших вдома, треба було швидко вибрати з грубки попіл й мотнутися у хлівчик по дрова. І тільки тоді, десь через годину, по кімнаті йшов «дух», поволі тепліло. І вже можна було заодно ставити на плиту якусь їжу для підігрівання.

Пам'ятаю також, з яким острахом (боялися, що можуть вибухнути) сприйняли в моєму селі перші «блага» цивілізації – газові плити, які підключалися до балона. Згодом, коли оцінили зручність «газу» й все більше людей старалися поставити таку нехитру конструкцію у господарстві, в дефіциті стали балони. Для їх отримання потрібно було записуватися заздалегідь або й дати «на лапу» чи поставити мого-рич, бо кількість була обмежена й усім не вистачало.

І воду доводилося носити з криниці. Хоч вона була за 50 метрів, в осінньо-зимову пору дорога у вибоїнах і багною з повними відрами була ще тим випробуванням. Нерідко до колодязя вишикувалася черга, бо в сусідніх уже тоді, в пору активної вуглерозвідки, зникла вода. Про інші побутові незручності, як «ходили до вітру», навіть не хочеться згадувати.

Однак тоді нікому навіть на думку не спадало на когось нарікати. Бо вірили, що в селах, як і в містах, колись заживуть «по-панськи». І тепер, після 30 років незалежності, все ніби внормувалося, покращився побут. Українці отримали можливість не лише побачити, як живуть у Європі, а й багато чого звідти перейняти й запровадити у себе. Ми вже звикли до комфорту й цим втішалися. Але...

Не будемо про те, що «не сподівалися», «до останнього не вірили», – це, як кажуть, проїхали. Тепер – про злободенне.

Останніми днями дуже загострилася ситуація з енергопостачанням, спричинена масовими ракетними ударами рашитів по українських об'єктах критичної інфраструктури. Це викликало вимущені аварійні відключення споживачів від енергопостачання. Разом з тим побільшало невдоволення, роздратування і скарг на те, що «в одних відключають, а в інших світяться», «чому ніхто не попереджає, скільки часу не буде світла», «навіщо така влада, яка не контролює вимкнення електроенергії» тощо. Найгірше, коли в хід пускають образливі й нецензурні словечка. Відразу скажу: я на боці тих, хто ставить питання: «В чій ворота ви забиваєте гол цим ремствуванням?»

Щодо графіків відключень, то відомо, що вони часто – аварійні. Диспетчер Укренерго визначає найбільш перевантажені лінії і передає інформацію про відключення в облenergo. Це відбувається швидко, тому, напевно, повідомляти заздалегідь ніколи. Якщо у вашому будинку вимкнуто світло, а в тому, що поруч, воно є, значить, сусідній будинок чи навіть під'їзд приєднано до іншої лінії електропередач або підстанції, яка належить до іншої групи або черги у графіку відключення. Фахівці з острахом кажуть: є небезпека, що ми можемо взагалі залишитися без електропостачання і найскладніше може чекати попереду.

Україна воює дев'ятий місяць. Свої поразки на полі бою росія намагається компенсувати ударами по енергетичних об'єктах країни, позбавляючи нормального життя мільйони громадян. Тим, що ми взагалі маємо світло, тепло і воду, завдячуємо професіоналізму і відповідальності наших енергетиків та й комунальників. В Укренерго зазначають, що ремонтні бригади працюють цілодобово, але для відновлення високотехнологічного обладнання потрібен час.

Знаючи підступність окупанта, який діє терористичними методами, військові припускають, що в найбільш холодні зимові місяці подібні атаки ворог може поновити. Така реальність. Але ми, українці, не раз проходили випробування. І тепер мусимо витерпіти й вистояти! ■

■ Прямая мова**«Нам потрібна
Перемога, а не нічия»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Арсеній ЯЦЕНЮК, політик, про відповідальність російського народу за війну проти України:

«Чим вони (росіяни. – Ред.) відрізняються від путіна? Тим, що вони не підписували рішення про проведення так званої військової операції, а по факту – війни? Ні, вони підписували. Вони просто ручку в руки не брали, але вони допомогли тому, хто взяв ручку і здійснив злочин проти людяності, прийняти це рішення. Тому російський народ несе відповідальність».

Дмитро КУЛЕБА, глава МЗС, про те, що Україна до визволення всіх територій не має йти на перемовини з путіним:

«Нам потрібна Перемога, а не нічия. Якщо ми дозволимо росії отримати паузу зараз, то путін створить із замороженого конфлікту гігантську бомбу уповільненої дії в центрі Європи, готову вибухнути в будь-який момент. Для Європи було б стратегічною помилкою прагнути такого результату».

Роман ЦИМБАЛЮК, журналіст, вважає, що росіяни так і не прозріли й у своїй масі не засуджують війну проти України:

«У російському суспільстві немає найголовнішого – антивоєнного посилу. Якщо ми проаналізуємо висловлювання матерів, дружин, наречених, які тепер шукають своїх мобілізованих до фашистської російської армії чоловіків та синів, то з'ясується, що вони скаржаться на те, що тих погано екіпірують і навчають, що їх відправили на передову, хоча путін обіцяв, що вони займуться охороною новозайнятих територій та підтримкою там порядку. Тобто глобального перелому у свідомості народу щодо виконання заповідей «не вбий» і «не вкради» не відбулося».

Чим народ незадоволений зараз? Не тим, що путін напав на Україну, а тим, що він не може нас перемогти і що їм треба буде підіймати д... пи з дивана і відправляти своїх мужиків на війну. Оце їм не подобається».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, про те, «що треба знати про Зеленського»:

«Коли він в якості Президента України з'являється у звільненому Херсоні, це сміливо, круто, а головне – надзвичайно корисно для воїнів ЗСУ, звільнених херсонців та іміджу України у світі».

Коли облдержадміністрація, призначена Зеленським, краде гуманітарку ешелонами, коли голова іншої облдержадміністрації, призначений Зеленським, перераховує 1,5 млрд державних коштів фірмі своєї дівчини – це погано».

Якщо ви можете адекватно реагувати на обидві ролі Президента Зеленського, тоді я поздоровляю: у вас є критичне мислення. Але якщо на кожну дію Зеленського у вас суцільна зрада або суцільна перемога – вам треба багато працювати над собою, щоб критичне мислення розвинути».

Олександр КАРАВАЄВ-СТАРШИЙ, батько гравця «Динамо» (Київ) та збірної України з футболу Олександра Караваєва, провів у рідному Херсоні вісім місяців в окупації:

«Дехто зі знайомих мені казав: «Сашо, чого не поставиш на телефоні російський номер, не візьмеш продовольчий пайок від росіянина, за це тебе ніхто не покарає?». У мене інше мислення. Щоб я, батько гравця київського «Динамо» та збірної України, брав у окупантів пайок та змінював український номер телефону на російський?! Такої ганьби мені не потрібно. Я сам себе після цього перестав би поважати».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат від «Європейської Солідарності», у День працівника телебачення і радіо (16 листопада) розповів про свободу слова при різних президентах:

«Лише у часи двох очільників держави на професію (журналіста. – Ред.) не було заборони. У часи Ющенка і в часи Порошенка. Можна їх любити чи ні, засуджувати чи підтримувати, але факт є фактом».

У часи Порошенка канал, на якому Зеленський його висміював, працював і не мав жодних обмежень».

У часи Зеленського «порошенківські» канали просто вимкнули з ефіру. І не лише їх. І тих, хто підтримував опозицію, і тих, хто просто хотів незалежності і чесності у професії...».

■ Політика

Фотоколаж із сайту informapalm.org

Дубінський, Портнов, Деркач – усі вони з олігархічних телеканалів поливали брудом п'ятого Президента України.

**Куди після початку російського
вторгнення зникли Портнов
та інші донощики на Порошенка****Зараз стало цілком очевидно, що російські агенти не просто ініціювали десятки кримінальних справ щодо п'ятого Президента в минулі роки, – вони свідомо підривали обороноздатність України****Ольга СОКОЛОВА**

У січні 2021 року Сполучені Штати внесли скандального екснардепа з російським громадянством Олександра Онищенко до санкційного списку за участь у «російській мережі втручання у вибори президента США». До компанії підсанкційних персонажів потрапили і регіонал Андрій Деркач, і близький до олігарха Коломойського Олександр Дубінський, який прийшов до Верховної Ради як «слуга народу».

Всі вони з олігархічних телеканалів поливали брудом п'ятого Президента Петра Порошенка. За їхніми численними доносами у співпраці з екстремістами і соратником Януковича Андрієм Портновим плодилися «плівки» і кримінальні справи, які по суті своїй виявились «юридичним трешем».

Зокрема, 21 травня 2019 року за заявою Портнова була порушена так звана «справа про Керченську протоку», коли росіяни захопили катери «Бердянськ», «Нікополь» та рейдовий буксир «Яни Капу». В рамках цього про-

вадження слідчі вилучили багато документів Генштабу ЗСУ, і є всі підстави вважати, що вони через зв'язки Андрія Портнова стали доступні кремлю. Крім цього, провадження за заявами Портнова у так званій «справі заводу «Кузня на Рибальському» призвели до того, що рахунки підприємства блокувались, а програма випуску військових катерів була фактично зірвана».

А ще Андрій Портнов ініціював справу за підписання Мінських домовленостей. Нібито це була «державна зрада» на користь росіян з боку Порошенка. Регіонал Андрій Деркач, навпаки, вимагав розслідувати «державну зраду» Порошенка на користь американців. Ці взаємовиключні «концепції» мали на меті одне – перешкодити діяльності п'ятого Президента, спрямованій на зміцнення української армії та антипутінської коаліції».

За заявою регіонала Нестора Шуфрича, близького соратника Медведчука, ДБР відкрило кримінальне провадження щодо наступальної операції на Донбасі у червні 2014 року. Він звинуватив Петра Порошенка в тому, що п'ятий Президент віддав наказ почати наступальну військову операцію. А одіозний регіонал Ренат Кузьмін ініціював кримінальне провадження проти президентів Обами і Порошенка – нібито про розкрадання ними більше 100 мільярдів доларів».

Де ж тепер ці гучні «викривачі»?

Онищенко вже кілька років боїться повернутись в Україну. Андрій Деркач, якому у вересні 2022 року була оголошена підозра в державній зраді, зник невідомо куди – так само, як і Ренат Кузьмін. Безславно пішли зі своїх посад голова СБУ Іван Баканов

«**Близький соратник Медведчука Нестор Шуфрич звинуватив Петра Порошенка у тому, що п'ятий Президент віддав наказ почати наступальну військову операцію у 2014 році.**»

та Генпрокурорка Ірина Венедіктова, які двічі на спільних брифінгах «легалізували» ще одну спецоперацію проти Порошенка – так звані «плівки Медведчука». Дубінський десь «пересиджує» війну зі своїм патроном Коломойським – кажуть, їх бачили у Буковелі. А Нестор Шуфрич після 24 лютого разом з уламками фракції ОПЗЖ створив нову депутатську групу і вдає великого патріота».

А Портнов 3 червня знову виїхав з України. Але, як зазначив адвокат Порошенка Ілля Новіков, «Портнов утік, та справа його живе». ■

■ Резонанс**Засудили поліцейського, який
затримував п'яного прокурора****Натомість нетверезий керманіч поновився на посаді й отримав від держави 65 тисяч компенсації****Антон КАРАСЬ**

21 листопада Рожищенський районний суд визнав винним поліцейського з Новолинська Віктора Циплакова у порушенні недоторканності житла та призначив йому покарання – два роки позбавлення волі з іспитивним терміном один рік. Обвинувачений подаватиме апеляцію».

Нагадаємо, у вересні 2020 року у шахтарському місті правоохоронці спіймали п'яного водія, який утік від них, не реагуючи на сирену та пробліскові маячки. За кермом автомобіля Opel був прокурор Володимир-Волинської прокуратури Микола Троцюк».

Порушник поведив себе нахабно: спочатку втік від поліції, бігаючи навколо будинку тещі, а потім, помахавши правоохоронцям рукою, сів у машину та поїхав».

Коли ж його спіймали, то він відмовився проходити огляд на стан алкогольного сп'яніння, фактично визнавши, що був п'яний».

Наприкінці квітня 2021 року стало відомо, що Микола Троцюк більше не працює в органах прокуратури. А вже через два місяці з'явилася інформація, що він поновився на посаді. Натомість одному з поліцейських – Віктору Циплакову, який брав участь у затриманні п'яного прокурора, Державне бюро розслідувань оголосило про підозру за статтею 162 КК України «Порушення недоторканності житла».

Суд першої інстанції визнав поліцейського, який виконував свій обов'язок, винним. Йому призначили покарання у вигляді двох років позбавлення волі з іспитивним терміном один рік».

З таким рішенням коп не згідний, вважає його незаконним та несправедливим, тож подаватиме апеляцію».

Потерпіла сторона – теща й тесть Троцюка та сам прокурор – у суд не з'явилися. ■

■ Редакційний щоденник

Смачного, рашистські покидьки!

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу політики газети «Волинь»
Василь УЛЬЦЬКИЙ

...«СМУТОЮ», ЯКА НАКОЧУЄТЬСЯ НА МОСКОВІЮ

Якийсь час тому в ЗМІ промайнула інформація про опитування соціологічною компанією «Левада центр» жителів російської федерації про їхнє ставлення до війни в Україні. Якщо у серпні 48% респондентів висловились за продовження бойових дій, а 44% – за переговори, то вже у жовтні ситуація суттєво змінилась: більшість хотіла переговорів. За них висловились 57% росіян, а за продовження війни – 36%.

Чим старші люди – тим активніше вони підтримують війну. Це зрозуміло, бо їм мобілізація не загрожує, хай інші гинуть. Однак після звільнення Херсона та правобережжя Херсонщини, гадаю, прихильників переговорів на московії ще побільшає.

Що означають ці цифри? Ні, росіяни не перестали ненавидіти українців, вони, як і раніше, прагнуть стерти наш народ і державу із землі, прагнуть геноциду. Але одна справа, коли ти цього хочеш з дивана перед телевизором, а інша – коли тебе чи когось із родичів можуть забрати померати в Україну.

Наші успіхи на фронті, мобілізація і похоронки налякали багатьох «пересічних росіян». І це невдоволення накопичуватиметься все більше. У якийсь момент його не зможе ігнорувати навіть такий диктаторський режим, як путінський. А чим складніша ситуація всередині росії – тим легше нашим воїнам на передовій. І навпаки – невдачі на фронті не раз ставали причиною «смути» в росії. Ідеально було б, якби нинішня смута, яка насувається, закінчилась розвалом цієї диявольської імперії.

...СИЛОЮ М'ЯКОГО ЗНАКА

Ще раз хочеться торкнутися теми плутанини у колишніх і теперішніх назвах українців та росіян. Якщо вже ми плутаємо руський, російський та російський, то що казати про іноземців? Отже, коли щодо росіян кажуть русь-

Увесь світ облетів шокуючий відеоролик розправи над членом так званої приватної військової компанії Вагнера Євгеном Нужиным з боку його ж «товаришів».

кі, то це неправильно. Бо Русь – це Україна. Русь, руський, русин – це синоніми і колишня самоназва України та українців. Це ми. А нинішні назви московитів – це росіяни, «руССкіє». М'який знак має значення! Є навіть книга, яка називається «Сила м'якого знака». Бо Рава-Руська біля Львова, Руська Поляна на Черкащині, Руські Тишки біля Харкова – не руські, не ро-

допомагає Україні боротися, – зброєю чи фінансово. А без такої підтримки ми б не вистояли. І тут, звісно, пальма першості за «першою економікою» світу – США, які в абсолютних цифрах надали нам найбільше і зброї, і грошей. За це Вашингтону велика вдячність.

Проте маємо пам'ятати і про інші держави, які підставили українцям плече. Наприклад, Латвія надала Україні вій-

«**Латвія надала Україні військової допомоги на суму, яка становить 41% її річного військового бюджету. Це найвищий такий показник з-поміж усіх країн світу станом на початок листопада 2022 року.**»

сійські, а саме Руські, тобто українські. Навіть у цих географічних назвах вказано наше правдиве руське коріння. А московське князівство-царство фактично вкратило пізніше цю назву у нас, зокрема після того, як Київ упав під навалю орди зі сходу. Час повертати своє собі.

...ДРУЗЬМИ, ЯКІ ПІЗНАЮТЬСЯ У БІДІ

У жовтні 2022 року на Генеральній асамблеї ООН 143 країни підтримали резолюцію, яка засуджує анексію росією українських земель. Проти проголосувало лише 5 держав, в їх числі і рф, ще 35 утримались. Але із цих 143 членів ООН, які засудили росію, лише менша частина практично

ської допомоги на суму, яка становить 41% її річного військового бюджету. Це найвищий такий показник з-поміж усіх країн світу станом на початок листопада 2022 року. Вражає, чи не так?

Тож зафіксуємо тут для себе та для історії, як Україну підтримують інші держави. Це допоможе уникнути спекуляцій та гололів'я, адже цифри свідчать самі за себе, і завдяки статистиці добре видно, хто сприяє нам на ділі, а хто – на словах. Водночас не треба забувати, що в цьому списку усі заслугують на добре слово, адже виділили хоча би долар для нашого війська.

Отже, далі після Латвії йдуть Естонія (надала допомоги на суму, яка становить 37% від її військового бюджету), Литва (16,7%),

Польща (15%), Люксембург (11,9%, несподівано, правда?), Словаччина (9,9%), Чехія (9,4%), Словенія (8,5%), Велика Британія (6,7% – це насправді дуже великі цифри в абсолютних показниках, бо військовий бюджет цієї країни один із найбільших у світі), Данія (6,2%), Канада (4,7%), Норвегія (4,4%), Швеція (4,3%), США (3,6%), Греція (3,3%), Німеччина (2,4%), Хорватія (2,0%), Бельгія (1,9%), Австралія (0,9%), Фінляндія (0,8%), Франція (0,5%), Італія (0,5%), Іспанія (0,4%), Болгарія (0,4%), Нова Зеландія (0,3%), Австрія (0,1%), Румунія (0,1%). Непогана компанія друзів підбралась, правда? Майже весь розвинений світ.

...РОСІЯНИ ЗАБИВАЮТЬ СВОЇХ ЖЕ ПОЛОНЕНИХ, ЯК ХУДОБУ

Московити люблять називати Україну недодержавою. Насправді, як засвідчила війна, ми міцні – і як суспільство, і як держава. А от росія, навпаки, показала усю свою гниль і трухлявість. Це штучне утворення із багатьох русифікованих народів тримається купи виключно на насиллі. І одне з найбільших цьому підтверджень – шокуючий відеоролик розправи над членом так званої приватної військової компанії Вагнера Євгеном Нужиным з боку його ж «товаришів».

Нагадаю, що Нужин – зек, його, як і десятки тисяч інших російських ув'язнених, переконали іти воювати проти України в складі «ПВК Вагнера», яка, по суті, є паралельною бандитською армією в росії. Цей вагнерівець потрапив у полон до Збройних сил України, і потім його обміняли на наших хлопців. Але перед тим Нужин дав інтерв'ю українському журналісту і розповів про російські воєнні порядки. За це його на батьківщині жорстко стратили на відеореєстру – просто забили кувалдою, як худобу.

І що? А нічого. Ватажок вагнерівців, «кухар Путіна» Євген Пригожин заявив, що Нужин просто зустрівся із «недобрими, але справедливими людьми», схваливши таким чином дику розправу без суду і слідства. Російські правозахисники кажуть про приблизно 40 схожих страт вагнерівців своїми ж. І що? А нічого. Ні слова засудження та обіцянок «розібратися» з боку їхніх «політиків» та «правохоронців» не чути. Та це якісь джунглі, а не держава! Влада в росії налаштувала бандитам – у буквальному розумінні.

Для нас це, до речі, чудова новина, бо дає змогу з великою ймовірністю спрогнозувати майбутнє московії. Бандити з часом відчують ще більшу силу, отримають ще більше влади і спробують навести порядок. По-своєму, звісно. Почнуть ставити «на лічильник», тобто визискувати, спочатку багатих, а потім і не дуже. І ось так «карати». Бо нічого іншого не вміють.

Імперія, де до влади відбирають найбільших негідників, почне жертви сама себе. І зрештою з'їсть.
Смачного, рашистські покидьки! ■

■ Серце, віддане Україні

З «руським міром» він боровся ще задовго до війни

Незабаром мине 40 днів відтоді, як у Вічність 20 жовтня 2022 року відійшов голова Волинської обласної громадської ради з питань духовності, ветеран педагогічної праці, релігієзнавець, історик, краєзнавець Дмитро Пилипович Корнелюк (на фото) з Ковеля

Дмитро Пилипович наголошував: «Злу зернину можна посіяти таємно, але не можна приховати врожаю».

Він відомий волинянам своєю чіткою громадянською позицією на підтримку розбудови Української держави, незалежної Православної церкви України, запровадження в життя системи виховання молоді на принципах християнської етики і моралі. Цій винятково важливій справі пан Дмитро віддав десятки років свого життя і присвятив їй цілий ряд книг, які здобули велику популярність у вдячних читачів різних поколінь (ще й досі активно обговорюють видану два роки тому його книгу «Руським міром» нас «бомблять» і Москва, і Київ. «Нікакой різниці»).

Він постійно виступав з гостро полемічними статтями в періодичній пресі, був безпосереднім організатором засідань «круглих столів», науково-практичних конференцій за участю представників органів влади різного рівня, науковців, педагогів, громадськості, духовенства, молоді, де обговорювали питання духовності, релігії і моралі, визначали шляхи

подальшої співпраці широких верств громадянського суспільства, спрямовували сили на подолання аморальності, аполітичності в суспільстві, утвердження української національної ідеї.

За вагомих внесок у справу морального, патріотичного, духовного очищення суспільства, боротьби за незалежну Православну церкву України, активну громадянську позицію Ковельська районна рада восьмого скликання присвоїла Дмитрові Пилиповичу Корнелюку звання «Почесний громадянин Ковельського району». Такої високої відзнаки він удостоєний першим на Ковельщині, яка нині об'єднує п'ять колишніх районів Волині.

Спочивайте з миром, пане Дмитре! Хай Господь подарує Вашій творчій і неспокійній душі Царство Небесне!

Від імені жителів району головний редактор газети «Вісті Ковельщини» Микола ВЕЛЬМА.

■ Пряма мова

Матеуш МОРАВЕЦЬКИЙ, прем'єр-міністр Польщі, про те, що падіння ракети у Польщі засвідчило: якщо перестати підтримувати Україну, війна прийде на польську територію:

Сьогодні є один-єдиний спосіб втягнути Польщу у війну і цей спосіб – повернутися спиною до України, оскільки тоді вона рано чи пізно потрапить у величезну залежність від рф. Якщо Україна потрапить у таку залежність, нам не треба буде робити абсолютно нічого, щоб спровокувати війну – війна прийде до нас сама, путін не зупиниться, кремль піде далі. Пасивність буде для нас самогубством.

Суд у білорусі визнав «екстремістською» українську пісню «Батько наш – Бандера, Україна – мати». Влада у мінську, союзниця росії, боїться проукраїнських настроїв серед білорусів і намагається боротися з ними подібними заборонами та репресіями.

Завтра зустрінемо разом!

Фото з архіву газети «Волинь».

Серед тих, кого вона любить понад усе, – Поліна, талановита онучка.

«У житті є завжди радощі, й у воєнному теж!»

Закінчення. Початок на с. 1

4. Я шаленію, якщо бачу або чую, як... росіяни знущаються над людьми, що витворюють у наших селах, містах, як гвалтують, убивають...

5. Якби отримала шанс загадати три бажання... найперше і над усе загадала б, щоб негайно закінчилася війна – завершилася нашою перемогою. Ще хотіла би, щоб були щасливими усі наші українські діти й онуки (і мої теж). Ну і забажала б, щоб я це все побачила.

6. Коли б мені запропонували помандрувати світом у компанії із трьома «знаменитостями», я б запросила із собою... Івана Петровича Котляревського, Остапа Вишню і Михайла Жванецького. Тоді б у нас вдалася весела мандрівка.

7. У найтяжчі часи я черпаю силу в... основі виховання моїх батьків. Коли мені дуже важко, я думаю, як відреагували б мама й тато. Тато мовив би: «Доцю, яка б не була темна ніч, а ранок все одно настане». А мама казала: «Якщо тобі дуже важко, подивися навколо: є люди, яким набагато важче».

8. Я вірю у ... Всевишнього, в людяність і доброту.
9. Зараз моїми настільними книгами є... Кобзар Шевченка і «Лісова пісня» Лесі Українки. Ці видання настільні і тепер, і завжди. От Кобзар – там все ж написано: «Поховайте та вставайте, Кайдани порвіте і вражою злою кров'ю Волю окропите». Хіба це не про сьогоднішній день? А «Лісова пісня» – один із найулюбленіших моїх творів Лесі. Як вона пише про життя українців! «Та не можеш ти своїм життям до себе дорівнятись».

10. Я запрошую волинян відвідувати театр, тому що... це особливе містечко! Його не можна самому пережити. І це велике щастя і для акторів, й для глядачів, коли вони об'єднуються. Спільні тиша, сміх, плач... Театр згуртовує, а тепер це особливо важливо.

11. Якби я могла обрати спектакль для сучасної сцени, я б... попросила нашого головного режисера Михайла Ілляшенка відновити виставу, яку він поставив першим в Україні. Це «Лісострата» Аристофана. З нею ми дуже успішно об'їздили всю Україну, тогочасну Молдавію, білорусію. Вистава про війну. Ця глибока філософська комедія має надзвичайно актуальні рядки: «Та не сваріться за якісь там пагорби! Слід бо нам із державного міста повитрушувати нечисть брудну, Реп'яхи всі до одного повіривати! Повитрушувать гнид із тепленьких посад – та гуртом їх під ніготь узяти. А тоді вже усіх до одного коша громадян збирать добромислих, Поселенців захожих до них приєднат і чужинців до нас не ворожих... От тоді, поєднавши до купи усіх, згуртувавши усіх воедино, З них великий клубок намотаємо ми і хітон для народу зітчемо!». З цими словами, написаними за 2400 років до нашої ери, запросто можна сьогодні звертатися до наших можновладців.

12. Я не боюся бідності (що недоїдати чи гірше вдягнути), бо... так буває, що життя ставить перепони. І їх треба пережити. Звичайно, є побоювання. Але, наприклад, ми вже з друзями здізнаємося: кажуть, якщо вже не будуть опалювати, то поїдемо до нас, щоб разом пережити. Насправді значення має те, як люди ставляться одне до одного...

13. Я захоплююсь українським народом, бо... він такий, яким його оспівали наші поети. Їхні рядки мене надихають. От, скажімо, Павло Тичина написав: «Я єсть народ, якого Правди сила Ніким звойована ще не була. Яка біда мене, яка чума косила! – А сила знову розцвіла». Скажімо, Василь Симоненко упевнено говорив: «Народ мій є, народ мій завжди буде. Ніхто не переключить мій народ!». І, звичайно, слова Бориса Олійника (це просто божественний його твір): «Це – мій народ, Словода не дивись, Що руки в нього з праці вузлувати, Діжда його пречиста, яко свято, А в серці дума й пісня обнялись».

14. Коли я почую про Перемогу, я ... плакатиму – плакатиму від радості.

Болить!

«Коли повідомили, що загинув чоловік, у мене телефон випав із рук, а донька потрапила в лікарню...»

Вдова Героя Івана Шишка – Оксана – каже, що її коханий не став чекати повістки, а одразу записався добровольцем захищати Україну. Інакше просто не могло бути, бо її чоловік над усе любив рідну землю і наголошував: «Якби мені навіть хтось сказав, що я загину, то все одно пішов би воювати»

Фото з домашнього архіву родини ШИШКІВ.

Тепер їхнє щастя залишиться лише на фотографіях, які зберегли миті з незабутнього весільного дня, з молодих літ, коли росли дітях, дім свій будували...

Катерина ЗУБЧУК

«ХТОСЬ КВІТИ І ЦУКЕРКИ КУПУЄ, КОЛИ ОСВІДЧУЄТЬСЯ, А ІВАН МЕНІ ПРИНІС ПУХОВИЙ ШАРФ І ПОМАДУ»

Ми зустрілися з Оксаною в затішній оселі подружжя в селі Здомишель, що на Ратнівщині. Затяжної цьогорічної осені на обійсті ще цвіли квіти, зеленів морюжок. Перша думка про те, що, на жаль, сиди вже не приїде господар. Але не на цих сумних нотках почалася наша розмова. Знаючи, як то боляче жінці, яка рано овдовіла, говорити про непоправну втрату, розпитую не про загибель чоловіка, а про те... як зав'язалася їхня любов.

– Ой, то така романтика була! – відгукується Оксана (уже з цієї фрази зрозуміло: їй є що пригадати, й це якраз той спомин, який тепер по-особливому гріє душу, бо як це втішно, коли і через три десятиліття – у серпні цього року подружжя відзначило б перлинне весілля – можеж сказати, що Бог дав доброго чоловіка). – Я родом із села Шменьки, але на танці з подругками ходила у Здомишель, де жив Іван, бо тільки тут був клуб. Там і побачилися, познайомилися. Мій майбутній чоловік, до речі, як мені здавалося, за подружню мою упадав – бачила, що дефіцитну каву їй приносив – це ж непростий 1991-й! А виявилось, що такі до мене залицяється. Якось проводжав нас

– подруга повернула на свій куток, а він зі мною пішов.

Через рік зустрічей вони одружилися. Весілля було у серпні. Хоч освідчився Іван і покликав заміж ще раніше. Жінка розповідала:

– Це ще вилучило було. Хтось квіти купує, цукерки, свічки запалає. Іван же приніс незвичний подарунок – пуховий шарф

«Ой, хай би вже віддали росіянам те, що вони хочуть», – то ці слова для мене, як ніж у серце. За що ж тоді наші хлопці полягли?»

і помаду. Ось так освідчився.

Спитав, чи вийду за нього заміж. А мені ще ж сімнадцяти нема! Кажу йому: «Я розумію, що тобі пора женитися, а мене ж і не розпишуть». Але врешті-решт погодилася. І як тільки мені виволнилося сімнадцять, подала заяву на реєстрацію шлюбу.

Після весілля Іван перевіз Оксану до своїх батьків у Здомишель. Але жити в невістках їй не довелося.

– Забрав мене Іван, а моя мама – в істеріці, – пригадує жінка. – Справа в тому, що вона – інвалід першої групи. Народила мене, коли вже сорок два роки мала. Тож я на її істеріку не образилася, а подумала: «То мама мене годувала, надіялася якось поміч мати, а я її саму зали-

шу?». Одне слово, пішла я додому у свої Шменьки. Іван тут же – вслід за мною. І я була вдячна йому за те, що підтримав мене, хоч був хороший варіант – його батьки віддавали нам хату родинки, яка на той час стояла пустою на їх обійсті. Тож більш як десять років він був у приймаках. А стало щоби зрозуміло, як починалося наше сімейне життя, скажу, що у мамин-

ній, як ми кажемо, шевченківській хатині була одна кімнатка, в якій всі ми тіснилися. Там наші син і донька народилися й уже підросли. А коли побудувалися у Здомишлі, то маму із собою забрали. Не покинула я її.

Оксана приносить фотоальбом і, взявши на поміч світлинку, ніби повертається в минуле – таке непросте, й таке незабутнє:

– Ото наше вінчання... А на цьому знімку, де я сиджу в Івана на руках, видно колорит нашої кімнатки – бачите, скільки на ліжку викладено подушок з вишитими прошивками? А то Іван із заробітків вернувся. Разів два був він в росії, а більше – в білорусі. На свій будинок почали стягатися, як тільки поженилися. Десять літ буду-

«МОЖЕ, ХТОСЬ ДУМАВ, ЩО ЧОЛОВІК НА ВІЙНІ МІЛЬЙОНИ МАЄ»

Коли вже і хата своя була, і в хаті все необхідне, коли діти повиростали й здавалося, що можна, нарешті, спокійніше пожити, у подружжя Шишків почалися інші розлуки. Тривожніші...

– У 2014 році, – розповідає Оксана, – Іван відразу пішов в АТО. Й загалом п'ять з половиною літ боронив Україну. Може, хтось думав, що чоловік на війні мільйони має... Дехто так і казав, що він за гроші воює. А щоб ви уявили, які то кошті були, скажу, що в перші місяці йому триста гривень платили. Іван був настільки патріотом, що коли почалося повномасштабне вторгнення росії, він не міг вдома сидіти. В перші дні подався в Самари – в тероборону записався. А на початку березня сказав, що його місце на передовій. Я пробувала відговорити: «Іване, нехай, може, вже молоді йдуть на війну, ти своє відвоював. І поранення мав, і контузію». А він і слухати не хотів. Не став чекати повістки. Другого березня попрацювалися ми з ним, і більш я його не бачила. ■

Закінчення на с. 10

Пряма мова Бориса ДЖОНСОНА, колишній прем'єр-міністр Великої Британії, про те, що путіну потрібна вся Україна:

Навіть якщо українців вдасться переконати в тому, щоб відмовитися від прав на частину їхніх земель, хоч вони не мусять, не можуть і не будуть цього робити, немає причин вірити у те, що путін дотримається умов угоди. Путін не хоче отримати частину України. Він хоче її всю.

Більше історій – на сайті

VOLYN.COM.UA

Неспокійні серця

Фото з архіву Альони МАКСИМЕНКО.

Альона, Світлана Мохнар та Віта Догвань. На передовій про них кажуть: «Круті ківерцівські дівчата».

Альона Максименко: «Нас називали «баби-дури» й «рівняння на красу»

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КОВАЛЕНКО

Ми вже маємо 68 поїздок на передок: Харківська, Донецька, Миколаївська і Херсонська області, була й Одеська. Знайомі не вірили, що доїду туди, але знайшла такого водія, що хай бажкає над головою, а він робить свою справу. Я купувала паперові карти й прокладала по них маршрути. Одного разу опинилася за 500 метрів від окупантів. З тих пір дуже обережна. У «Сигналі» питаю в хлопців з передової, куди і як зможу доїхати. Повірте, місяцеві не скажуть, яка дорога правильна... Спочатку нас не пускали на блокпостах наші: казали «баби-дури» й «рівняння на красу». Але ми їхали й верталися. Знаємо, які фото можна виставити в соцмережу, а які ні. Я розумію, якщо не дай Бог якась ДРГ, то мій телефон має згоріти, бо там багато інформації. Після перших поїздок на передову я верталася й просто захворювала: тут люди ходять у кафе, а там діти не мають що їсти. Зараз уже легше ставлюся.

Вони відстоюють Україну, як можуть: роблять тушкованки й буржуйки, купують речі й ліки, автівки й генератори для своєї армії.

«А ви знаєте, хто нам помагав напусту кришити? Наші хлопці, які лікувалися після поранень у місцевій лікарні.»

Питають, чого ми 4 доби в дорозі? От солдат роззувається: в нього берці рвані, ноги мокрі, а ти дістаєш йому сухі шкарпетки, ціле взуття. Нема ж де купити! Там люди в землянках живуть – нічого ж нема, все розбито. І ми, й наші військові віддають місцевим їжу, що привозимо. Дякним нашим волинянам це важко пояснити. Вони кажуть: «Чому ви їх там годуете – хай йдуть сюди». Ви дуже їх тут чекаєте? Я бачила ставлення деяких наших людей до ВПО (вимущено переміщені особи. – Ред.). До нас на склад «Станції добра» приходила бабуса, інтелігентна, приємна жінка (видно, що раніше вона була пані). Уявіть, мусять порпатися в гуманітарці, щоб вижити, економішми хоча б на одязі. І хтось із наших їй, не подумавши, мабуть, у спину щось лягнув. Ми помітили, що її довог нема – телефонемо, а вона каже: «Я вас люблю, но не приду – не могу это слышать».

Кожного 25 числа у нашу «Станцію» приходять роми. Є дуже бідові, а діти ж ні в чому не винні. Є й такі, які користуються ситуацією. Але тут ми вже нічого не зробимо.

Нам допомагають із фінансуванням і звичайні люди, й окремі військові, які тут на кордоні з білоруссо. Маю знайомого, який на війну приїхав аж із Мальти. Гостомель, Буча, Макарів – точки, де він воював, а потім його «перекинули» сюди, то переказував нам гроші з зарплати (йому подобається, що підтримуємо простих людей). Його іноземні друзі скинулися на автівку, то віддали її нам.

Не всі можуть витримати нашу роботу. В мене є дівчата, з якими ми в «Станції добра» вже 4 роки працюємо: Віта Догвань і Света Мохнар. Ми з ними починали. І тепер – нога в ногу й рука в руку. Багато відійшло. Комусь не подобається, що я акцентую на передовій. Але ж там нема магазинів, нема в кого попросити, туди не всі доїдуть, іноді військові мусять спати в мокром... Думаю постійно про це, тому перестала вимикати телефон – боюся, що пропущу щось дуже важливе звідати.

Дякуємо за любов до Журналістики!

75-ту ювілейну осінь зустріла на своєму життєвому порозі заслужена журналістка України

Катерина Василівна ЗУБЧУК.

За пів століття роботи у газеті «Волинь» Катерина Василівна допомогла сотням молодих людей стати на рушничок щастя, переписала історію всіх волинських хуторів, побувала на найвищій вершині України, спустилася під землю і пробувала видобувати чорне золото, служила послушницею у монастирі... Але найбільше досягнення ювілярки – вона любляча матуся, крута бабуса і найкраща прабабуся. Тож бажаємо вам, шановна Катерино Василівно, й надалі залишатися на висоті, старанно виконувати редакційні завдання і бути прикладом для колег.

Дякуємо за Любов до Журналістики!

Пульс тижня

Фото Ірини КРАВЧУК.

«Світ має допомогти визволити наших Героїв!»

Рідні полонених захисників Маріуполя вийшли на Майдан

20 листопада у центрі Луцька відбулась мирна акція на підтримку медиків і оборонців Маріуполя, які опинилися в неволі. Організувала її мама полоненого медика з Луцька Дмитра Селютіна Наталія Ніколаєва. Із плакатами люди зібралися на Театральному майдані міста, щоб нагадати всім, що їхні найрідніші перебувають у російському полоні і вони не мають про них жодної звістки. А ця акція – заклик до їхнього порятунку

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Тетяна Григорчук, чий син і племінник із квітня перебувають у полоні, розповіла, що про хлопців нема жодної інформації, рідні сподіваються на обмін.

«Батьки, родичі взагалі нічого не знають. Переживаємо дуже, чекаємо з полону. Обміни почалися останнім часом. Про те, що в Маріуполі бої, дізнавалася лиш з телевізора. Дзвоню до нього, питаю, а він заспокоював: в нас все тихенько, не дивись той телевізор», – розповіла лучанка.

Об'єднав у спільноту майже сотню сімей маріупольських медиків родич звільненої з полону медикіні Андрій Кривцов. За його словами, в полон потрапили приблизно 300 медиків. Дружину його брата – Олену Кривцову – звільнили 17 жовтня. На час обміну, розповів пан Андрій, вона важила 35 кілограмів. Полонених тримали на заводі Ілліча та «Азовсталі». Медики були там і там. Географія захисників дуже велика.

Мама полоненого військового медика Дмитра Селютіна Наталія Ніколаєва востаннє отримала від сина повідомлення 12 квітня.

«Кількість маріупольських бранців нікому не відома. Знаємо, що з «Азовсталі» виходило 2,5 тисячі військових, а з заводу Ілліча до 1,5 тисячі. Ми хочемо нагадати світові, що багато наших у полоні, і їх треба звідти визволити», – зазначила лучанка. ■

Начальник слідчого відділу взяв 4 тисячі доларів хабаря від наркоділка

Правоохоронець запропонував підозрюваному відкупитись від кримінальної відповідальності за вирощування конопель

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

На Рівненщині правоохоронці затримали начальника слідчого відділу одного з відділень поліції на отриманні неправомірної вигоди у 4 тисячі доларів.

18 листопада його спіймали на гарячому.

Зловмиснику вже повідомили про підозру, обрали запобіжний захід у вигляді тримання під вартою та відсторонили від роботи.

Наразі встановлюють причетність інших посадових осіб до цього злочину.

Допоможіть!!!

Як знайти управу на сусідку, що продає сурогат?

«Шановна редакціє, допоможіть вирішити проблему, від якої потерпаю уже багато років, – написала нам наша читачка Людмила Михайлівна. – Я мешкаю в Луцьку у п'ятиповерховому будинку, що на проспекті Перемоги. Моє життя дуже неспокійне через те, що одна з моїх сусідок торгує сурогатним алкоголем. Минулого року після того, як ми звернулися до муніципальної варти міста й до поліції, на неї склали протокол. Про цю проблему навіть розказували у місцевих засобах масової інформації. Але відтоді нічого не змінилося. Сусідка й далі продає, а я вже втомилася без кінця звертатися до правоохоронних органів. Та ще й вона мені погрожує й ображає, якщо наслідуюся нарікати. Решта сусідів, певно, її побоюються, тому мовчать... Дійшло до того, що один із її клієнтів недавно вирішив, що може спати в нашому під'їзді. Як побачила його, то пережила сильний страх і паніку. Допоможіть, підкажіть, як справитися!»

Олена КАЛЕНЮК

За коментарем редакція звернулася до Департаменту муніципальної варти Луцької міськради. Заступник директора Роман Кулик повідомив, що повідомлення про продаж алкоголю за згаданою адресою у 2021 році дійсно були. За його словами, і поліцейські, і муніципалі зреагували вчасно: «Торік зафіксовано такий випадок щодо мешканки однієї з квартир.

«Продавчиня сурогату стала настільки обережною, що повторно піймати її на зловмисництві не вдалося. А щоб скласти протокол, обов'язково потрібен факт продажу.»

Тоді наші працівники зафіксували факт й склали протокол про адміністративне порушення за частиною 3 статті 156 Кодексу України про адмінпорушення. Складала протокол і поліція. Цей протокол направили в Луцький міськрайонний суд, який 14 червня визнав цю особу винною. Але, на жаль, покарання не

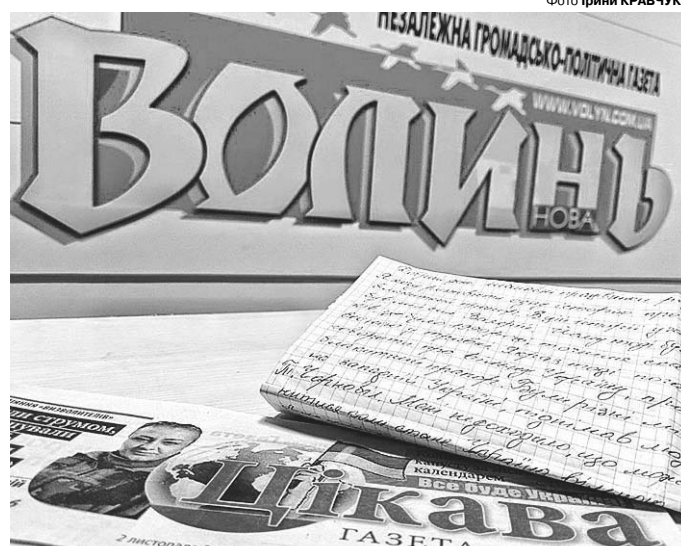

Фото Ірини КРАВЧУК.

Ваші листи – це довіра до нас.

було через «малозначність вчиненого». Суд обмежився усним зауваженням». (Хоча суддя міг би накласти штраф, який, за законом, може становити від 6 800 до 13 600 гривень і є промовистим уроком для порушника). Роман Кулик зауважив, що після того продавчиня сурогату стала настільки обережною, що повторно піймати її на зловмисництві не вдалося: збувала свій продукт тільки невеликому колу постійних клієнтів. А щоб скласти протокол, обов'язково потрібен факт продажу.

У відповідь на наше звернення заступник директора Департаменту муніципальної варти запевнив, що працівники департаменту надалі ще проводитимуть перевірки. Одночасно Роман Кулик розповів і про факт ще 2017 року, який додає деталей до портрета «підприємливої» лучанки. 5 років тому департамент демонтував на проспекті Перемоги незаконно збудовані споруди, й в одному з дерев'яних хлівців знайшли близько 30 літрів сурогатного алкоголю. Тоді мешканка, на яку в подальшому склали протокол, мала нахабство спробувати забрати те спиртне. Звісно, безуспішно.

ЩО ЩЕ БОЛИТЬ НАШИМ ЧИТАЧАМ?

«Міська рада Любомля не звертає уваги на те, що засипається водовідвідний меліоративний рів... У нього стікає вода з усього центра міста. Цей рів пролягає по території парку відпочинку імені Саманти Сміт. У цей час, коли Україна отримує допомогу зі США, місцева влада викоринює пам'ять про американську громадянку, яка боролася за мир. Бо ж якщо взяти до уваги сильні дощі та снігопади, то вода буде сконцентрована в гідропарку, не маючи іншого виходу. 9 будинків, розташованих з боку парку, підтоплюватимуться – і це в центрі міста. Буде другий Світязь. Це все робиться під вікнами місцевої влади...»

«Від ракетних ударів здригається українська земля... Гинуть наші захисники... Європейські й інші країни, США надають Україні допомогу, а в цей час тут, на Любешівщині, працівники лісової галузі творять неймовірне. Лісничий К. та його підлеглий працівник М. (імена змінені – Ред.) масово крадуть та продають лісопродукцію. Цим двом особам, вибачте на слові, начхати, що голодують діти, пенсіонери. Люди залишилися без світла, газу, води, тепла. Дивує лише одне: всі бачать і знають, що йде масове розкрадання лісу, і при тому чомусь мовчать... Осине гніздо... Треба цьому запобігти. Сподіваюся, відповідні служби зреагують на мій лист і вживуть необхідних заходів».

«Дорога редакціє, я живу поблизу Луцька на масиві «Маяк» 2 роки. Був випадок, що тут загинув електрик (вбило струмом на електроопорі). Кілька тижнів тому сталася така сама біда: через електрику позбавлено життя члена кооперативу. А може, хтось увімкнув струм зумисне? Чому ніхто не відкрив кримінальну справу? Чому до цього часу мовчить прокуратура, кримінальна поліція?».

P.S. Оригінали листів з конкретними іменами і прізвищами в редакції.

Вітаємо!

25 листопада святкує день народження чудова жінка, прекрасна колега, хороша подруга

Людмила Василівна ГАЛАШ.

Шановна Людмילו Василівно! Вітаємо вас з іменинами. Щиро бажаємо радісних і довгих років життя, наповнених міцним здоров'ям, сімейним щастям та особистими гараздами. Нехай вас оминають всі печалі й біди, нехай завжди поруч будуть близькі вам люди та надійні друзі.

З повагою ваші колеги.

Оце так так!

75-річна волинянка обіцяє звернутися до... путіна

Їй понад рік не виплачують належної пенсії

Леонід ОЛІЙНИК

У редакцію «Волинь» звернулася лучанка Євгенія Федонюк і повідомила, що Головне управління Пенсійного фонду України у Волинській області не виконує рішення адміністративного суду.

Жінка розповіла, що звернулася до ПФУ ще 27 вересня 2021 року, щоб отримати пенсію за віком. Раніше її утримував чоловік, допомагали родичі. Нині у Луцьку залишилася одна, син – за кордоном. Тоді в Головному управлінні фонду не відмовили волинянці, але у своїй відповіді вимагали надати чимало різних

довідок, яких пані Євгенія не має, адже тривалий час проживала в Росії. Тобто, щоб отримати ці документи, волинянці довелося б їхати до країни-агресора.

Вона звернулася до адміністративного суду. Українська Фемида зобов'язала Пенсійний фонд здійснити виплати. 14 жовтня 2022 р. виконавча служба відкрила відповідне провадження, згідно з яким боржник мав би виплатити всю належну лучанці пенсію протягом 10 днів. Євгенія Федонюк каже, що досі жодних грошей не отримала й обіцяє продовжити боротися за належні їй кошти і навіть звернутися до... путіна.

Щотижня три тисячі примірників газети «Волинь» доставляються на передову фронт у в госпіталі завдяки групі компанії ТМ «Вілія».

■ З роси і води!

Фото із сімейного архіву ЩЕРБЛЮКІВ.

Є для кого жити: ювіляр із дружиною Євгенією й правнучком Остапчиком.

Золотий сніп років аграрія Василя Щерблюка

На Горохівщині немає людини, яка б не чула про хліборобську родину Щерблюків

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Створивши свого часу сільськогосподарські підприємства «Агропродукт-Горохів» і ПП «Макс Ком», світанки й вечірні зорі вони зустрічають у полях і на фермах, сімейні свята – за великим родинним столом, а християнські празники – в церкві. 21 листопада, в день святого Архистратига Михаїла, молитва родини була особливо душевною: главі родини, засновнику й багаторічному керівнику ТзОВ «Агропродукт-Горохів» Василеві Васильовичу Щерблюку Господь подарував знаковий ювілей!

«У НАШОГО ІМЕННИКА ДВА АНГЕЛИ-ОХОРОНЦІ»

Чому прадідуся, який народився 70 років тому якраз на Михайла, назвали не іменем цього покровителя, а на честь Василя, знає навіть його чотирирічний правнучок Остапчик. «Так звали мого прапрадідуся!» – прощобече хлоп'я.

– Тоді Ольга Степанівна й Василь Панасович Щерблюки жили в селі Сільце. У розлуці з чоловіком молода дружина чекала дитя. Василь служив у далекій Кушці на півдні Туркменістану й не таїв від коханої: душмани підступно вбивали радянських солдатів, тож додому міг не повернутися. Тому й просив жінку в скупих на слова листах: якщо народиться хлоп-

чик, назвати на його честь Васильком, – розповіла дружина ювіляра, знана на Горохівщині вчителька української мови і літератури Євгенія Василівна Щерблюк.

...Пані Ользі вже виповнилося 92 роки. «Мати наша – сивая горлиця. Всі ми до її серденька горнемося», – розка-

«Не хлібом єдиним живе людина...» – ці слова ще на зорі своєї слави знайий нині аграрій обрав життєвим кредо.

жуть вам, перефразовуючи слова вірша Бориса Олійника, про свою повагу до старійшини роду і наймолодші, і найстарші в ньому.

ЮВІЛЯР І ДОСІ З ВДЯЧНІСТЮ ЗГАДУЄ ВЧИТЕЛІВ

А Василь Васильович, як і в молоді літа, у свої поважні 70 до людей приязно усміхається, розмову з кожним веде шляхетно. Завжди з повагою говорить про наставників – учителів математики Лідію Степанівну Шеремету й Марію Василівну Фецак. Не забуває, як переймав перші професійні навички в інженера з обслуговування техніки тодішнього управління сільського господарства Якова Яковича Лоскутова (на жаль, уже покійний).

Після закінчення Львівського сільськогосподарського інституту 26-річний

молодий спеціаліст став наймолодшим в області головою колгоспу, до якого входили Охлопів й Квасів. Тамтешні мешканці й досі переповідають, як протягом п'яти років з новоспеченим очільником господарства у їхніх селах з'явилися дороги, збудували ферми, оновили автопарк і створили городню бригаду.

Однак відвертість й погляди Василя Щерблюка не всім подобалися, а його принциповість та сміливі ідеї були не на догоду комуністичному парткерівництву, тож після чергової розмови Василь Васильович одним із перших у районі зрікся партійного квитка.

НА ЇХНІХ ПОЛЯХ «ШУМЛЯТЬ ХЛІБА, ЯК ХВИЛЯ В МОРІ ГРАЄТЬСЯ»

А було ж, що ниви довкола сіл Холонів і Старостав заростали бур'янами. На пропозицію ексголови Горохівської райдержадміністрації Юрія Горбенка господарювати на них погодився Василь Васильович Щерблюк. Відтоді ТзОВ «Агропродукт-Горохів» є гарантом достатку селян, які довірили йому свої земельні паї.

«Не хлібом єдиним живе людина...» – ці слова ще на зорі своєї слави знайий нині аграрій обрав життєвим кредо. І дбає про холонівський школу, садочок, церкву – словом, про всі соціальні установи на території Холонева й Старостава. Та не лише там зарекомендував себе добродійцем.

Щерблюки кожен на своєму місці воюють проти російських загарбників з першого дня війни. Вони купують на фронт бронезилети, фурами – продукти, медикаменти, переказують кошти на автомобілі... Гордість Василя і Євгенії – їхні діти: Тарас Васильович – ексголова Горохівської районної ради, депутат Волинської обласної ради, природжений аграрій і теж відомий у всій окрузі добродійець. Андрій Васильович – уже керівник ТзОВ «Агропродукт-Горохів», депутат Луцької районної ради. Ольга Василівна працює помічником судді в міськрайонному суді.

стежиною діда й батька пішов Василь Тарасович Щерблюк. Сьогодні він разом із мамою Оксаною Володимирівною очолює сімейне підприємство ПП «Макс Ком». Внучка Щерблюків Анна-Марія успішно навчається на агрономічному відділенні Горохівського коледжу ЛНАУ, а малого Остапа навіть гаджетами не виманиш з поля, коли він туди їде з прадідусем.

Уся родина бажає ювілярові многоліття й врожаїв радості від кожного дня у непереможній, мирній і багатій Україні! ■

■ Пульс тижня

У Ковелі уламок російської ракети впав на дитячу кімнату

У пошкодженій оселі проживає багатодітна родина

Олена КУЧМА

Минулого тижня у Ковелі один з уламків російської ракети зачепив приватний будинок, розташований орієнтовно за 200 метрів від об'єкта енергетики, який під час обстрілу знищили російські війська.

«Осколок пробив дах та стелю і впав на дитяче розкладне крісло. На щастя, у той момент малечі в кімнаті не було, ніхто не травмувався», – зазначила очільниця Ковельської районної військової адміністрації Ольга Черен.

Пошкодження будинку зафіксувала спеціальна комісія. За словами посадовці, родині допоможуть полагодити дах. Сума збитків наразі невідома.

Юний мотоцикліст позбавив життя селянина

Крім того, через 16-річного водія двоколісного травмувалася ще одна людина

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Автопригода трапилася на автодорозі між селами Скобелка та Озерце.

Неповнолітній житель Горохівщини, керуючи мотоциклом Lifan, збив велосипедиста, 58-річного жителя Луцького району. Внаслідок ДТП потерпілий від отриманих травм помер у лікарні. Також постраждав 13-річний пасажир мотоцикла. Його госпіталізували.

За фактом летальної автопригоди слідчі розпочали кримінальне провадження за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України.

Підприємці вкрали пісок, яким мали вимощувати вулиці

Очільник Дубівської громади Роман Троцюк у селі Вербка Ковельського району впіймав на гарячому злодіїв у місцевому кар'єрі

Сергій ВИШЕНЬКА

Посадовець вирішив заїхати на територію родовища, щоб перевірити, у якому стані під'їзні дороги. Там він побачив трьох крадіїв, які саме навантажували пісок на причіп. Помітивши очільника громади, зловмисники заметушилися, а водій швидко вивантажив крадене. Чоловік одразу зателефонував у поліцію та зробив кілька фото для доказів.

– Ми планували використати пісок для вимощення вулиці у селі Бахів та кількох доріг у Дубовому. На жаль, частину гірської породи вкрали недобросовісні підприємці. Сподіваюсь, цю справу доведуть до кінця й громада знатиме, які санкції реально, а не «на папері», чекають порушників, – написав Роман Троцюк на своїй сторінці у фейсбуці.

Наразі місце події обстежує екологічна інспекція, працюють правоохоронці.

■ Тільки факт

Якщо Іран постачатиме росії балістичні ракети, Україна може отримати високотехнологічні ракети від Ізраїлю. Про це заявив радник з нацбезпеки цієї країни Еяль Хулата. Хулата не уточнив, чи йдеться про ракети ізраїльського виробництва. В ЗСУ відреагували на цю новину: «Якщо країни НАТО отримують від Ізраїлю зелене світло на постачання Україні тієї продукції, яка нам потрібна для протидії, то це буде для нас дуже хорошою новиною».

РЕКЛАМА

До уваги власників (користувачів) суміжних земельних ділянок із земельними ділянками, кадастрові номери яких:

0722881600:04:000:3030,
0722881600:04:000:0028,
0722883200:02:000:3272,
0722883200:02:000:0044.

Повідомляємо вам про проведення робіт із закріплення межовими знаками поворотних точок меж земельної ділянки в натурі (на місцевості), яке відбудеться 06.12.2022 р.

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном – 20x20x40
без дна – 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК
20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК
20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

КОНЦЕНТРАТИ ТА ПРЕМІКСИ ТМ «ПУРІНА» «Більше корму – більше ваги!»

Фірма реалізує КОМБІКОРМ ТМ «Пуріна» 50+5 кг в подарунок! Акція діє до 30.11.2022 р.

для всіх видів тварин та птиці: – концентрати, премікси (ДБМВ старт, гроуер, фініш);

– корми та премікси для курей несучок.

Також є у наявності: засоби для дезінфекції приміщень; трукта для мишей, шурів, тарганів; лампи, годівниці, поїлки; сухе молоко, жом; живі товари (бройлер добовий); корм для котів і собак та засоби догляду за ними.

Пропонуємо продукти харчування: цукор, борошно, олія, крупи, макаронні вироби.

Тел.: 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Людмила); 067 634 83 34, 050 488 77 71 (Наталія); 067 119 53 13, 099 627 88 55 (Світлана).

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

МОНТАЖ ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ.

Тел.: 0663077303, 0961126064.

ПП БУРМАКА Н.П.

Працюємо за попереднім записом. 26 листопада 3, 10 грудня

ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,

098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

Увага, конкурс!**Це путіну маємо казати «капут», а не вам...**

...бо ви, розумники й розумнички, здаватись не маєте права

Грицько ГАРБУЗ

Тому не розгадане вами запитання туру №28 ми перенесли на сьогодні, бо не сумніваємось: вам «по зубах» розкусити цей «горішок». Особливо після нових підказок.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-30»

Зважаючи на реалії, які нас чекають у найближчі місяці 5, сьогодні ми заховали двокореневе слово-предмет, який, попри величезні проблеми в містах і містечках майже для всіх європейців років так 80 тому, зовсім їх не відчував. Навпаки – «світився і пахнув». А все завдяки розпорядженню, яке дав духовний предок всяких «скабеевих-кісельових-симоньян». Та й трохи раніше «таваріщ лєнін» бачив у ньому крутезну зброю... Це не лампочка. Хоч у ньому було і є багато лампочок. І не електрогенератор і не електрообігрівач, хоч у ньому спеціально робили тепло-тепло.

Що за предмет захований у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 4 грудня (включно) на електронну адресу tsikava.gazeta@gmail.com або у вигляді sms-повідомлення на номер 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 – від газети «Волинь» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, ніж одна. Ці кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кровопивці путіну!

Болить!**«Коли повідомили, що загинув чоловік, у мене телефон випав із рук, а донька потрапила в лікарню...»**

Закінчення. Початок на с. 6–7

Катерина ЗУБЧУК

Зараз, пригадуючи ті дні, жінка розповідає, що мав чоловік у госпіталь лягти на обстеження, але туди уже поранених хлопців стільки навезли, що йому місця не було. Лікар сказав, аби почекав. А чекати – не в його характері. І вже коли на передовій був, то одного разу місцевий волонтер Вадим Дейнека, який відправлявся на Схід, мав його забрати: подзвонив йому Іван і повідомив, що його відпустили на десять днів додому. Не вийшло. Безпосередній командир підрозділу сказав: «А з ким я тут залишусь?»

– Може, якби тоді Іван приїхав додому, то зараз був би живий, – розмірковує Оксана. – І таких «якби» багато. На жаль, вже нічого не можна ні змінити, ні повернути. Як я тепер чую, що хтось говорить: «Ой, хай би вже віддали росіянам те, що вони хочуть», – то ці слова для мене, як ніж у серце. За що ж тоді наші хлопці полягли?

А ще жінка пригадує чоловікові слова: «Якби мені навіть хтось сказав, що я загину, то все одно пішов би воювати».

«СИНУ, НЕМА НАШОГО БАТЬКА»

Жінка знала, що завжди о шостій ранку чоловік зателефонує. Розпитає, як там вдома, що вона робить. Спілкувалися по відеозв'язку – Оксана показувала, як ремонт будинку просувається, за який взялася, як гарно в них буде в залі з новими люстрами...

– І 28 липня був дзвінок, – розповідала вона, підійшовши в розмові до того дня, коли обірвалося життя чоловіка. – Іван сказав: «Поїдь у Шмєньки й подивись, чи можна вже овес молотити» (в моєму селі ми тримали город). Подзвонила я подрузі й поїхали ми велосипедами на мою малу батьківщину. Іван ще ж хотів, щоб і на стару хату подивилася, в якій більш як десять літ жили. Ніби душа його водила мене дорогами нам обом місцями: пройди там, подивися на те... Ввечері чоловік мав знову потелефонувати й дізнатися, чи ж

Оксана Шишко: «Тепер у мене одна дорога – на могилу чоловіка».

Іван Шишко примудрявся і на Донеччині назбирати грибів, на яких добре знався.

дозрів овес. Не дочекалася дзвінка. Набираю сама номер Івана. Не відповідає. На другий день його брат Юрій (той, що теж на війні був, а потім його в тероборону перевели) мені телефонує: «А ти нічого за Івана не чула?» – «Не... А що?». Відповіді від нього не було – відключився. Дзвоню тоді ще одному брату, який живе по сусідству: «Вітя, телефонуй до Юри, бо він щось недоговорює. Я ж відчуваю». У трубіці – слова крізь сльози: «Оксано, Івана вже нема». В мене й телефон з рук упав. Мені випало синові сказати, що

«Як я тепер чую, що хтось говорить: «Ой, хай би вже віддали росіянам те, що вони хочуть», – то ці слова для мене, як ніж у серце. За що ж тоді наші хлопці полягли?»

нема нашого батька. Донька, як дізналася про це, то в лікарню потрапила.

Оксана розповідає, яким добрим татом був Іван для їхніх дітей

(«для них і заради них жив»), а для неї – чоловіком:

– Їде, бувало, трактором із поля, то волошок чи інших квіточок нарве для мене. А як був в АТО, то в день мого народження чи на 8 Березня подзвонить хлопцям в село й попросить, аби купили букет й привітали мене. Ніколи не забував про це. То вже як цього разу пішов на війну, то було не до квіточок.

І знову знімки – в поміч. На одному з них – Іван із подарунком від побратима у день свого дня народження. Фото зроблене торік у вересні, коли йому виповнилося п'ятдесят шість літ. У цьому році Оксана у такий день була на могилі чоловіка.

– Кум велосипеда дав, щоб мала чим їздити до Івана, – каже жінка. – Тепер у мене одна дорога – на кладовище. Дуже тяжко без такого хазяїна. І він сам, і я не думали про найстрашніше. Іван же був досвідченим вояком! Через таке пройшов за п'ять з половиною років АТО, що знав, як і куди ступити, аби не натрапити на міну. А воно от як сталося... ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- У с. Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8 x 12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.
- Продається дерев'яний, обкладений цеглою, житловий будинок у с. Колодеже на Горохівщині. Є 0.7 га землі, новий цегляний сарай, дерев'яні підсобні приміщення, льох, водяна колонка, садок. Поруч – ліс, заасфальтована дорога (два рази на день ходить автобус Луцьк–Жабче). Тел. 066 42 01 792.
- У с. Озеро Луцького (колиш Ківерцівського) району продається приватизована земельна ділянка (0.10 га) під забудову. Тел. 068 19 17 191.

АВТОРИНОК

- Продам комплект запчастин до автомобіля УАЗ-452. Тел.: 050 19 68 191, 096 58 02 673.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам плуг, борони, обсіпач для кінної обробки землі (в дуже доброму стані), а також січкарню з електромотором. Тел. 067 83 95 896.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шлагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам однофазний бензиновий генератор «Kaltmann» (Польща) на 2.2 кВт, мід-

на обмотка. Тел. 096 19 76 855.

- Продам новий бензиновий генератор на 2,2 кВт (Іспанія). Розхід палива 1,2 л/год. Тел. 050 64 46 840.

- Продам дрова (рубані, чурки, метрові, обрізки, твердих та м'яких порід), пісок, щебінь, цеглу, відсів, чорнозем, торфокрихту, гній, землю на вимостку, бій, вивіз будівельного сміття. Послуги автомобілем «Бобкат» та екскаватором. Тел.: 099 62 16 400, 068 20 84 863.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставляю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

- Продається коза (м. Луцьк). Тел.: (0332) 76-91-17, 066 43 52 018, 097 05 69 924.
- Продам ВРХ. Тел. 068 51 43 490.
- Продається тільна телиця у Ківерцівському районі. Тел.: 050 51 09 180, 09812 31 624.
- Продається кобила (7 років) у Луцькому районі. Тел. 093 22 53 184.
- Продам сіно в тюках. Тел. 093 81 10 853.
- Продам хорошої якості цюгоричне сіно

(в основному – люцерна). Тел. 067 83 95 896.

ПОСЛУГИ

- Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі – матові, глянцеві, під світле та темне дерево (шир. - 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парапети на фундаменти, ринви, труби кольорові та оцинковані. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублене посвідчення потерпілої від наслідків аварії на ЧАЕС (серія Б № 630925, категорія 3), видане 6.01.1995 р. Полтавською обласною радою народних депутатів на ім'я Савонік Віра Романівна, вважати недійсним.
- Загублене посвідчення учасника бойових дій (серія УБД № 195933), видане 2 квітня 2018 року військовою частиною А0780 на ім'я Ткачук Андрій Сергійович, вважати недійсним.
- Загублений військовий квиток, виданий Луцьким міським військкоматом на ім'я Васечко Лілія Миколаївна, вважати недійсним.
- Загублені атестат і додаток до атестата про закінчення повної загальної середньої освіти (№ 23840714), видані 2004 р. Луцькою ЗОШ № 19 на ім'я Оздоровський Віталій Вікторович, 13.08.1987 р. н., вважати недійсними.

■ Проблема

Фото з архіву Івонни СОХИ.

Данилко – один із тих, кому педагоги «Проліска» показали, що життя не обмежується чотирма стінами.

«Крик душі! Все навколо нашого «Проліска» сповнено чуток»

Батьки дітей-інвалідів з обласного центру Волині підняли інформаційну хвилю щодо реорганізації закладу, який займається реабілітацією їхніх синів і доньок. Вони бояться, що центр «Пролісок» (а мова про нього) перетворять на установу з іншими цілями. Директорка ж Центру озвучує заспокійливі аргументи

Олена КАЛЕНЮК

перед фактом, що от тепер Центр буде такий-то і щось змінювати уже пізно. Вона зауважує, що дуже би хотіла, аби батьки могли впливати на формування статуту організації, яка створена для їхніх дітей, – не тільки знати, що їх чекає, а й самим планувати.

Нині ж, розповідає жінка, їхня боротьба, спрямована на нормальне відвідування закладу, триває уже другий рік (прагнуть, щоб дітки могли перебувати у «Проліску» в групі з іншими до 5 годин щодня). Зараз це можливо лише упродовж години-півтори. Розповідають, що з 2020 року Центр то припиняв роботу, то обмежував послуги через коронавірус, а тепер – через війну.

«УСЕ ПІДЕ ТІЛЬКИ НА БЛАГО»?

Нещодавно в установу, офіційна назва якої – державна реабілітаційна установа «Центр комплексної реабілітації для дітей з інвалідністю «Пролісок», призначили директорку. Віта Сакуляк у коментарі нашому виданню зауважила, що у цій темі зараз дуже багато чуток. Можливо, через те, що чітких даних щодо майбутньої діяльності Центру для дітей сьогодні справді немає. Директорка повідомила, що відбувається юридична зміна назви, розробляється статут. Що ж до того, які послуги для дітей будуть збережені, Віта Сакуляк висловлюється впевнено: «Дітки нікуди звідси не йдуть. Міністерство ж призначає керівника закладу не для того, щоб його закрити! Послуги будуть збережені, а деякі навіть розширені. Поки що не можемо сказати які саме, але я над цим працюю. Я думаю, що усе піде тільки на благо».

Окрім реорганізації, в «Проліску» мають ще один великий виклик: потрібне укриття, а в закладі такого типу, де є діти-візочники, його облаштувати складніше, ніж у середньостатистичному.

Р. С. Як видається, наші міністерства, запроваджуючи якісь зміни, мало думають про те, що спочатку годилося би їх обговорити з тими, хто з цим житиме. Обговорити – й дати можливість впливати.

А крім того, дуже хочеться, аби наша землячка Наталя Шнит (й інші мами й тати, які виховують дітей з інвалідністю) змінила гірку думку про своє місце в громаді, яку висловлюють очно й у соцмережі: «Розумію, що війна і багато що стає не на часі, але якось так сталося, що ми, батьки дітей з інвалідністю, часто почуваємо себе зі своїми дітьми не на часі...».

■ Нехай смакує!

Фарш – не лише на котлети

Господині полюбляють цю масу з дрібно посіченого чи перекрученого м'яса, адже то справжня палочка-виручалочка для працюючих жінок. Окрім того, що з готового фаршу вдається швидко зробити смачний сніданок чи вечерю, для цього напівфабрикату згодиться і не найдорожче м'ясо, він чудово піддається заморожуванню про запас, а страви-заготовки з нього здатен довести «до кондиції» навіть підліток. І хоч рецепти, пропонувані у сьогоднішній добірці, для багатьох не є новими, – можливо, хтось пригадає призабуту страву, а хтось приготує звичну – по-новому

МАКАРОНИ ПО-ФЛОТСЬКИ

Інгредієнти: 500 г фаршу з яловичини, 2 великі ріпчасті цибулини, 400 г макаронів, 70 г вершкового масла, 2 ст. л. соняшникової рафінованої олії, 2 ст. л. томатного соусу, зелень петрушки, сіль, чорний мелений перець – до смаку.

Приготування. Цибулю почистіть і поріжте кубиками. На сковороді розтопіть вершкове масло, додайте олію, викладіть туди цибулю, підсмажте на невеликому вогні до ледь золотистого кольору, після чого додайте перемелене м'ясо, посоліть, приправте чорним перцем і, час від часу помішуючи, готуйте під кришкою на слабкому вогні приблизно 8–10 хвилин, вкиньте томатний соус або кетчуп і протушуйте ще кілька хвилин. Тим часом макарони всипте у киплячу підсолену воду, перемішайте і варіть, як зазначено на упаковці. Тоді відкиньте на друшляк і додайте до м'яса з цибулею. Ретельно перемішайте, досоліть-доперчіть до смаку і гарячими подавайте до столу, щедро присипавши подрібненою зеленню петрушки.

М'ЯСНИЙ ХЛІБЕЦЬ ІЗ БОЛГАРСЬКИМ ПЕРЦЕМ

Інгредієнти: 1 кг фаршу, 2 маленькі булочки або 200 г батона, 1 цибулина, 2 ст. л. рису, 100 г бекону, 2 яйця, 100 г твердого сиру, 2–3 болгарські перчики, пучок петрушки, сіль та перець – до смаку

Приготування. Булочки замочити у воді або молоці. Цибулю і болгарський перець (2 штуки) пократити маленькими кубиками. Зелень петрушки посікти. Бекон нарізати дрібними кубиками. Сир натерти на крупній тертці. У посудину викласти розмочену булку, бекон, сир, петрушку, додати яйця, рис (його попередньо відварити до напівготовності), перець і цибулю, все вимішати з фаршем, посолити і поперчивши до смаку. На змащеному олією деко змастити фаршем хлібець. Випікати в розігрітій до 180°C духовці протягом 1 години 20 хвилин. Приблизно за 30 хвилин до готовності викласти на деко порізані смужками перець і продовжити запікати.

ЛІНІВІ ГОЛУБЦІ

Інгредієнти: 500 г фаршу, 100 г рису, 300 г капусти, 2 цибулини, 1 морквина, 10 г зеленої петрушки, 2–3 великі зубки часнику, 1 яйце, 50 мл олії, 1 ст. л. томатної пасты, 300 мл подрібнених консервованих помідорів, 2 ч. л. цукру, сіль та перець – до смаку.

Приготування. Рис відварити, остудити, змішати з фаршем. 1 цибулину дрібно порізати, обсмажити на олії до золотистого кольору, додати тоненько нашатковану капусту, протушувати до м'якості. Коли прохолоне, викласти до фаршу з рисом, додати яйце, дрібно посічену петрушку, сіль, перець, часник. Все ретельно вимішати і сформувати подовгасті котлетки.

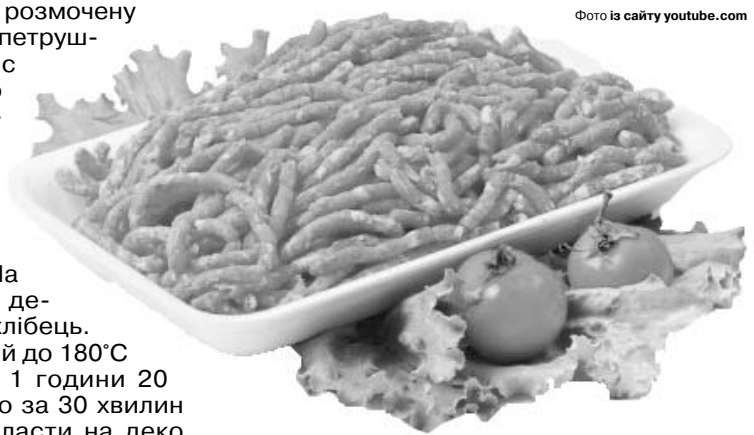
Пократити другу цибулину, моркву потерти, обсмажити овочі на олії. Додати томатну пасту, подрібнені консервовані помідори, цукор, посолити до смаку і тушувати на слабкому вогні протягом 4–5 хвилин, періодично помішуючи. Частина томатного соусу розподілити на дно форми для запікання, на нього викласти котлетки і залити другою частиною соусу. Запікати в духовці за температури 190 градусів упродовж 50 хвилин.

КАРТОПЛЯНА ЗАПІКАНКА З ФРИКАДЕЛЬКАМИ

Інгредієнти: 500 г м'ясного фаршу, 1 кг картоплі, 200–300 г помідорів чері, 2 яйця, 1 велика цибулина, 1 морквина, 3 зубки часнику, 3 ст. л. манки, 5 ст. л. майонезу, 1 ч. л. куркуми, 2 ч. л. гірчиці, сіль, перець – за смаком, невеликий пучок кропу, олія.

Приготування. Пасеруємо в олії нарізану маленькими кубиками цибулину, подрібнений часник і натерту на середній тертці моркву, приправляємо куркумою, охолоджуємо. Сиру картоплю чистимо і тремо на тертці, змішуємо її з майонезом, гірчицею, яйцями, манкою, сіллю, перцем, посіченою зеленню. Додаємо в картопляну масу смажаним з моркви, цибулі і часнику. Все ретельно перемішуємо, викладаємо у змащену олією форму і розрівнюємо. Фарш солимо, перчимо, вимішуємо і змоченими у воді руками формуємо фрикадельки. Рівномірно розподіляємо по поверхні картопляної маси, злегка втискаючи в неї, помідори чері і м'ясні кульки. Ставимо форму в попередньо прогріту до 180°C духовку і запікаємо до готовності. ■

Фото із сайту youtube.com

З готового фаршу вдається швидко зробити смачний сніданок чи вечерю.

Telegram-канал Рецепти Кухня

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail
volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. *

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою – «друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Оляся Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000260700803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Рестраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1477.

■ ФотоЗвинувачення

Їхню любов не змогла вбити російська ракета

Це світлина, яка розриває серце

Воєнний фотограф з Голландії Едді Ван Вессел (Eddy van Wessel) поділився світлиною пари стареньких із Бахмута. Він написав, що сфотографував їх у лікарні 17 листопада після того, як у їхній дім влучила російська ракета. В обох героїв фото забинтовано голови, а в жінки ще й руки, їхній одяг пошарпаний. На стіні за спиною поранених стареньких — малюнок із голубом миру й написом «Україна понад усе».

«У радості й горі, у багатстві й бідності, у хворобі й здоров'ї... навіть пекло війни не розлучить нас», — підписала цей знімок пресслужба Міноборони.

«На стіні за спиною поранених стареньких — малюнок із голубом миру й написом «Україна понад усе»»

У Центрі стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки заявили, що ця фотографія демонструє різницю між українцями і росіянами. «Ви можете відібрати у людей будинок, зруйнувати те, що вони будували роками. Але любові і вірності не відібрати», — йдеться у повідомленні. ■

■ АртБарикада

Розревілася сьогодні на концерті

Через 15 хвилин після початку вимкнули світло в театрі, але артисти продовжували співати, глядачі ввімкнули ліхтарики і плескали ще гучніше

Вікторія КЛЕЩЕНКО-ПИЛИПЧУК

Це виглядало настільки зворушливо, що не можна було стримати сліз. Сліз не печалі, а гордості за нашу націю! Дух Український росіяни ніколи не зламують!

Півторагодинний концерт у напівтемряві на одному диханні! Дякую кожному артисту хору та

балету за вашу майстерність і неймовірну зворушливість!

Дякую ЗСУ, енергетикам, лікарям, волонтерам та усім, хто дає віру в нашу Перемогу!

Р. S. «Нічого не можу додати. Рівне. Музично-драматичний театр. 18 листопада. Так було...» (Олександр СТАДНИК, керівник Волинського народного хору). ■

■ Слово — зброя!

«Успокойся, не психуй!»: до волинського хлопчика навідалися з Офісу Президента

Нещодавно у трирічного Назара Будка, який став популярним завдяки своїй фразі «Не психуй!», побував у гостях заступник керівника ОП Кирило Тимошенко

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Фото з малим волинським високопосадовцем опублікував на своїй фейсбук-сторінці.

«Під час робочої поїздки на Волинь заїхали до родини Назара Будка», — підписав світлину Тимошенко.

Назар зі старшим братом чекають тата з фронту. Їхній батько служить у 14-й бригаді. Відео, яке стало вірусним у мережі, записували саме для татка. Від нього він і навчився так говорити, бо влітку тато Назара отримав поранення і коли перебував вдома, то заспокоював дружину.

«Нічо! Помиєм! Не плач, успокойся, не психуй!» — десь

Тепер сфоткатися із Назарчиком Будком хочуть і перші люди держави.

під таким гаслом і працюємо весь час, зачищаючи нашу землю від окупантів! Дякую Назарові та батькам за емоції та тверезу оцінку ситуації!» — зауважив заступник керівника ОП.

Зазначимо, що відео з ма-

леньким волинським, у якому він розсипав борошно, а потім почав заспокоювати маму, набрало в інтернеті велику кількість переглядів. Після того в мережі почали поширювати ролики з хештегом «Не психуй». ■

■ З глибини душі

«В старенькій кожній я шукаю свою Бабусю...»

17 листопада 1916 року народилася Мама моєї Мами

Людмила ЯКИМЧУК

106 років тому прийшла в світ Жінка, яка продовжила Рід від моєї Прабабусі Феодори Капись-Малиновської — Лідія Павлівна Собіпан-Капись. Вони були найстаршими, коли я почала робити свої перші кроки... І як же тепло й затишно було на руках у Бабусі Лідусі!.. Красуня, трудяга, рукодільниця, кулінарка, багатодітна Мама, любляча дружина, спритна й енергійна в усі свої роки земного життя... Вічності Вам тихої, спокійної, безтурботної. Спочивайте з миром у Господніх оселях, Бабусенько-Прабабусенько-Прапрабабусенько Лідо!

Сьогодні моя Внучка Міланочка — теж 17-го — має свято: аж 17 місяців нам! І вже таким, як Меланія Олександрівна, продовжувати, примножувати і пам'ятати про РІД... І в Тата Олександра милої дівчинки День народження 17-го! Родинно обіймаю й цілую. Дякую Всемилоствому Богу за Вас!

фото з фейсбук-сторінки Людмили ЯКИМЧУК.

БАБУСЯ

Людмила ЯКИМЧУК

Пишу вірша я вже без Тебе,
Моя улюблена Бабусю,
У сивих хмарах, там, на небі,
Шукаю образ Твій, дивлюся.
Тепер приходиш лиш ночами,
Твій дотик ніжний відчуваю,
Як небо встелене зірками,
В думках про Тебе засинаю.
Щемить пекуче, як згадаю,
Ті світлі спогади безхмарні,
В старенькій кожній я шукаю
Свою Бабусю — та все марно.
Живуть зі мною мудрі фрази,
В душі заглибно оселились,
Цінніші за усі алмази,
Вони ніде не розчинились.
Захоплював Твій гострий

розум,
Заплетений в коштовний
досвід,

Не помилялась у прогнозах,
Твоя наука в серці досі.
В думках з Тобою співпадали,
І розуміли все з півслова,
В молитві голову схиляли,
Коли звертали до Бога.
Любила з тіста виробляти
Фігурки різні, силуети,
Шедеври вміла випікати,
Всі знала тонкощі й секрети.
Той запах пиріжків духмяний,
Спокусливо кружляв, манливо,
Був хлібчик на столі рум'яний,
Поводилася з ним дбайливо.
Бабуся радо пригостила,

Оця красуня — Лідія Павлівна СОБІПАН-КАПИСЬ — стала Березинею нашого роду.

Любила з ближнім поділитись,
Онуків міцно обіймала,
Уміла з ними веселитись.
Квітковий рай в саду створила —
Троянди, айстри і жоржини,
Навколо хати посадила
Кущі червоної малини.
І все нагадує про Тебе,
Твій слід видніється повсюди,
В Тобі завжди буде потреба,
Тебе ніколи не забуду... ■

■ Тепла історія

«То ми їм віддаємо і цю радість... ялинку?»

Якщо вам герої когось і нагадують, то і нехай. Отже, кухня, темно. Двоє — матера і син

Наталка ШЕПЕЛЬ

Матера, глибоко за 40, близько до пісат. В не-позбувній бентезі дивиться у тривожне листопадове вікно. Каже строгим надтріснутим голосом до сина, якому поки 19, но скоро 20.

Матера:

— Все, не буде цього року ніякої ялинки (заламує внутрішні руки).

Син:

— В країні чи вдома?

Матера (категорично і одним махом рубає повітря зовнішньою рукою):

— Ніде!

Син (не вірить своїм вухам, бо вони з ялинкою в глибоких родинних зв'язках із самого дитинства. «Брата» розлучають з «сестрою» — йде пару акордів з індійського кіно. Син, про всяк випадок обережно, питає):

— І... і шо — подарунків ніяких теж не буде?

Матера мовчить.

Син топчеться на місці:

— Помагаємо рашистам, так? Хоч щось добре можна було ждати на кінець року. То ми їм віддаємо і цю радість. Так?

Матера (глухим голосом бурчить):

— Одстань... нічо не хочу...

Син виходить. Коли матера готова взригнути, вертається в кухню.

Син, майже 20 років, робить «очі Шрека»:

— Мам... ну хоч малесеньку, хоч на підвіконня...

(Всі полегшено зітхають і обіймаються. Матера згадує, де ж то шукати святкову гірляндку, яка працює не від електрики, щоб захпач у тривожний і давно вже психований од невизначеності рюкзачок.

«Якщо не буде навіть на підвіконня — сама буду за ялинку», — вдоволено думає. Усміхається і навромацки наливає келишок вина.

Подають світло. ■